

GLASILO
POŽEŠKE BISKUPIJE

Zajedništvo

POŽEGA, SRPANJ 2015. ■ GODIŠTE IX. ■ BROJ 54 ■ ISSN 1846-4076

2

BISKUPOVO PISMO

Zajednički pastoralni
programi tijekom ljeta
2015.

4

DOGAĐAJNICA

Otvorena Riznica
požeške Katedrale

Osamnaesta obljetnica
utemeljenja Požeške
biskupije

Misa u Slatinskom
Drenovcu za ubijene
u II. svjetskom ratu

Hodočašće starijih i
bolesnih u Voćin

Proslavljena stogodišnjica
župne crkve u Antunovcu

16

UZ GODINU

POSVEĆENOG ŽIVOTA

Družba sestara Služavki
Malog Isusa u
Kobašu i Voćinu

18

ŽIVOT MLADIH

Misa zahvalnica učenika
katoličkih škola

19

IZ NAŠEG CARITASA

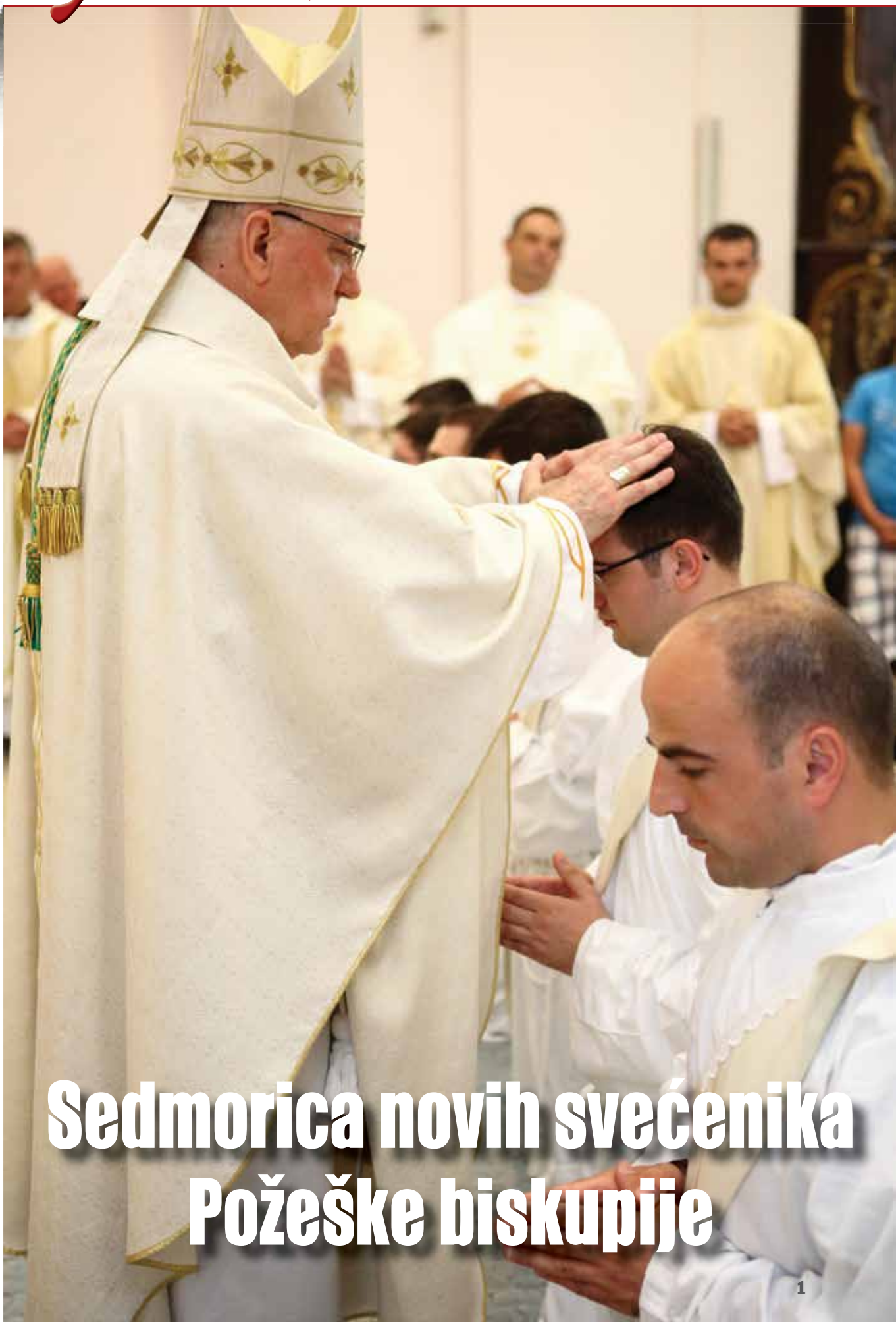
Akcija "Žetva" i "Stari
papir za nove knjige"

23

KULTURA

Godišnji koncert
u požeškoj Katedrali

U voćinskoj crkvi održan
koncert crkvenih
pučkih pjesama

Sedmorica novih svećenika Požeške biskupije

Zajednički pastoralni programi tijekom ljeta 2015.

Poštovana braćo svećenici, dragi vjernici!

Nastupilo je ljeto, vrijeme godišnjih odmora, smanjenih pastoralnih i drugih obveza i događanja. Želim svima mirne dane kako bi nakon ljeta obnovljenim tjelesnim i duhovnim snagama mogli nastaviti nositi životne terete i zahtjeve poslanja. No, i tijekom ljeta 2015. odvijaju se određeni pastoralni programi protkani sadržajima Godine sv. Terezije Avilske te vam upućujem informaciju o njima i poziv da na njima sudjelujete.

1 **SUBOTA, 4. SRPNJA 2015.** • U predvečerje 18. obljetnice utemeljenja Požeške biskupije u Godini sv. Terezije Avilske, svečanošću u stolnoj crkvi otvorit ćemo Riznicu požeške Katedrale u kojoj je sakupljeno sve ono što je u crkvi sv. Terezije Avilske sačuvano od njezine posvete 1763. do utemeljenja Biskupije. Pored toga, u Riznicu su pohranjeni i drugi predmeti koji su nakon osnutka požeške mjesne Crkve do danas primljeni na dar ili nabavljeni za potrebe pontifikalnog bogoslužja. Sva baština u Riznici - uz umjetničku - ima i povijesnu vrijednost te je želimo s posebnim marom čuvati u oratoriju iznad katedralne sakristije.

2 **NEDJELJA, 5. SRPNJA 2015.** • Puni se 18. godina kako je sv. Ivan Pavao II. utemeljio Požešku biskupiju i imenovao njezina prvog biskupa. U svim župama spomenut ćemo se toga događaja, zahvaliti Bogu za dar Biskupije i moliti da naša mjesna Crkva u zajedništvu sa svojim pastirima, svećenicima, đakonima, redovnicima i redovnicama, vjeroučiteljima i cijelim Božjim narodom može izvršiti poslanje koje joj je povjereno.

3 **SRIJEDA, 5. KOLOVOZA 2015.** • Dva deseteta je obljetnica pobjede u vojno-redarstvenoj akciji „Oluja“ – slavimo Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan hrvatskih branitelja. U svim župama Požeške biskupije toga dana održat će se sve mise zahvalnice za slobodnu domovinu, za sve hrvatske branitelje koji su za nju položili živote kao i za sve nestale. U požeškoj Katedrali slavit će se zahvalno euharistijsko slavlje u 9,00 sati.

4 **OD 6. DO 10. KOLOVOZA 2015.** • U Domu sv. Augustina u Velikoj održava se susret svećeničkih aspiranata Požeške biskupije koji završava zajedničkom proslavom blagdana sv. Lovre u svečevj požeškoj crkvi.

5 **NEDJELJA, 9. KOLOVOZA 2015.** • U predvečerje blagdana sv. Lovre, zaštitnika naše Biskupije, u požeškoj crkvi sv. Lovre u 19,00 sati započet će molitveno bdijenje koje će predvoditi Caritasovi volonteri grada Požege, a na njemu će uz ostale sudjelovati aspiranti i bogoslovi naše Biskupije.

6 **PONEDJELJAK, 10. KOLOVOZA 2015.** • Svetkovina je sv. Lovre, prvoga nebeskog zaštitnika Požeške biskupije kojeg ćemo proslaviti u svim našim župama i moliti za našu mjesnu Crkvu i njezino po-

slanje. Središnje biskupijsko euharistijsko slavlje bit će toga dana u požeškoj crkvi sv. Lovre u 10,00 sati, a predvodit će ga kotorski biskup msgr. Ilija Janjić. Na slavlje su pozvani svi svećenici, napose ovogodišnji mladomisnici. Sv. Lovro zaštitnik je i našega Biskupijskog Caritasa te će na slavlju u Požegi sudjelovati Caritasovi volonteri iz svih naših župa, a kojima će župnici organizirati prijevoz. Pored toga, na slavlju će sudjelovati i učenici i studenti koji su prošle školske godine primali biskupijske stipendije. Ujedno, toga dana bit će otvoren natječaj za stipendije u sljedećoj školskoj godini. Nakon euharistijskog slavlja u Dvorani sv. Terezije bit će organiziran posebni program za svećenike, bogoslove, aspirante, Caritasove volontere i stipendiste.

7 **OD 10. DO 13. KOLOVOZA 2015.** • U Domu sv. Augustina u Velikoj organizira se ljetni susret bogoslova Požeške biskupije koji započinje zajedničkom proslavom blagdana sv. Lovre u njegovoj požeškoj crkvi.

8 **PETAK, 14. KOLOVOZA 2015.** • U predvečerje svetkovine Uznesenja BDM, hodočastimo u svetišće Kloštar kod Slavonskog Kobaša, a slavlje u 19,00 sati predvodi dijecezanski biskup.

9 **SUBOT, 15. KOLOVOZA 2015.** • Na svetkovinu Uznesenja BDM na nebo, obitelji s brojnima djetom hodočaste u Voćin, gdje će u 11,00 sati dijecezanski biskup predvoditi svečano euharistijsko slavlje. Svećenici će o tome obavijestiti vjernike i pomoći da spomenute obitelji iz njihovih župa mogu stići u Voćin.

10 **ČETVRTAK, 20. KOLOVOZA 2015.** • Iz Davora i drugih dijelova Posavine kreće pješačko hodočašće u Voćin, čiji će sudionici u požeškoj crkvi sv. Lovre u 14,00 sati sudjelovati na blagoslovu hodočasnika, a potom će uz druge pješačke nastavit put do Stražemana gdje će prenoćiti. Voditelj je pješačkog hodočašća od Požege vlč. Marijan Pavelić. Pješaci sutradan, 21. kolovoza, kreću u 5,00 sati prema Voćinu sa svima drugima koji će pristići u Stražeman.

11 **PETAK, 21. KOLOVOZA 2015.** • Blagdan je Gospe Voćinske koji ćemo proslaviti u svim župama Požeške biskupije. Vjernici iz župa Požeškog, Posavskog i Zapadno-slavonskog arhidakonata hodočaste u Voćin gdje će dijecezanski biskup u 18,30 sati predvoditi središnje euharistijsko slav-

lje te službu svjetla i hvala u čast Isusovoj Majci. Valja potaknuti hodočasnike da se u što većem broju s odanošću i vjernošću Presvetoj Djevici upute u Voćin te da joj zajednički iskažemo svoju ljubav i zahvalnost.

12 **NEDJELJA, 23. KOLOVOZA 2015.** • Euharistijskim slavljem u Davoru spomenut ćemo se 20. obljetnice progona banjalučkih Hrvata koji su 1995. u tom mjestu prešli Savu i tako dospjeli na slobodu. Slavlje u župnoj crkvi Marije Kraljice i sv. Juraja predvodit će u 11,00 sati požeški dijecezanski biskup i msgr. Franjo Komarica, banjalučki biskup. Neka župnici upoznaju banjalučke prognane Hrvate s navedenim programom i pozovu ih na sudjelovanje.

13 **NEDJELJA, 23. KOLOVOZA 2015.** • U Pleternici započinje devetnica Gospi od Suza prigodom 60. obljetnice njezina štovanja u tom mjestu s uobičajenim duhovnim programom u večernjim satima i svetom misom u 19,00 sati koju predvodi fra Jozo Grbeš.

14 **PONEDJELJAK, 31. KOLOVOZA 2015.** • Blagdan je Gospe od Suza kada hodočastimo u biskupijsko marijansko svetišće u Pleternici gdje će dijecezanski biskup u 19,00 sati predvoditi središnje euharistijsko slavlje, a nakon toga službu svjetla i hvala u čast Marijinu.

15 **UTORAK, 1. RUJNA 2015.** • Svi vjeroučitelji Požeške biskupije okupit će se u Požegi pred početak školske godine te će u 10,00 sati u crkvi sv. Lovre sudjelovati na euharistijskom slavlju koje će predvoditi dijecezanski biskup, a nakon toga će u Dvorani sv. Terezije Avilske biti nazočni na svečanoj podjeli mandata.

16 **PONEDJELJAK, 7. RUJNA 2015.** • U predvečerje blagdana Rođenja BDM, u Gospinomu Polju, nedaleko od Nove Kapele, održat će se hodočašće sa svetom misom u 19,00 sati koju predvodi dijecezanski biskup.

17 **UTORAK, 8. RUJNA 2015.** • Na blagdan Rođenja BDM, hodočašće je u Kutjevo sa središnjim euharistijskim slavljem u 11,00 sati. Vjernici pak iz župa Slavonsko-podravskog arhidakonata hodočaste u Voćin, gdje dijecezanski biskup u 18,30 sati predvodi svetu misu, a nakon nje službu svjetla i hvala u čast Isusovoj Majci.

18 **SUBOTA, 12. RUJNA 2015.** • Održat će se svečanost blagoslova zgrade nove škole u Požegi s početkom u 10,00 sati na kojoj će sudjelovati i uzvanici iz njemačke Zaklade „Renovabis“ koja ju je pomogla izgraditi.

19 **NEDJELJA, 13. RUJNA 2015.** • U svim župama Požeške biskupije nakon svake svete mise održat će se izbori za novi saziv župnih ekonomskih vijeća jer prethodnima istječe petogodišnji mandat. Vjernike valja pripremiti za taj događaj i upoznati s načinom izbora.

20 **SUBOTA, 26. RUJNA 2015.** • U Požegi će se održati Biskupijski dan prigodom 18. obljetnice uspostave Požeške biskupije i ujedno središnje slavlje Godine sv. Terezije Avilske. Uz sve svećenike i vjeroučitelje, redovnike i redovnice, na programu će sudjelovati novoizabrani članovi župnih ekonomskih vijeća, članovi župnih pastoralnih vijeća, lektori, izvanredni djelatnici svete pričesti, članovi udruga i pokreta te pjevački zborovi. Biskupijski dan započinje navedenoga dana u 9,30 sati s posebnim programom za svećenike, vjeroučitelje i druge skupine u različitim požeškim prostorima da bi se na koncu svi zajedno okupili na svetoj misi u Katedrali u 12,00 sati koju predvodi msgr. Želimir Puljić, zadržarski nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije s dijecezanskim biskupom te drugim susjednim biskupima i svim svećenicima naše Biskupije. Pjevač-

ki zborovi na vrijeme će primiti pjesme koje trebaju pripremiti za slavlje. Zbog hodočašća zborova u Katedralu za Biskupijski dan, ove godine izostat će njihov tradicionalni susret u Požegi o blagdanu sv. Cecilije.

Neka nam Gospodin svima udijeli spremno i pobožno srce za sudjelovanje na našim zajedničkim biskupijskim ljetnim programima. Uz srdačan pozdrav i blagoslov u Gospodinu.

Požega, 30. lipnja 2015.

+ Antun J. Lovrić
Antun Škvorčević
požeški biskup

Novi rasporedi svećeničkih službi u Požeškoj biskupiji

- **Nedjeljko ANDROŠ**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Ivana Krstitelja u Požegi, službe dekana Požeškog dekanata, službe duhovnika Kolegija Požeške biskupije te imenovan župnikom Župe sv. Marka u Našicama (Markovac Našički).
- **Ivan BEDENIČIĆ**, imenovan ravnateljem Katoličke gimnazije u Požegi.
- **Željko BENKOVIĆ**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Bartola Apostola u Dežanovcu i Gospe Lurdske u Uljaniku te imenovan upraviteljem Župe sv. Nikole Biskupa u Podgoraču.
- **Tihomir BILEŠIĆ**, razriješen službe župnog vikara u Župi sv. Leopolda Mandića u Požegi i imenovan upraviteljem Župe sv. Barbare u Jakšiću.
- **Josip BOGOVIĆ**, razriješen službe župnika u Župi sv. Josipa u Lipovljanima te imenovan župnikom Župe Krista Kralja u Rešetarima.
- **Ivan BOŠNJAK**, razriješen službe župnika u Župi sv. Tome Apostola u Rajiću te privremeno umirovljen zbog liječenja.
- **Ivan CERTIĆ**, imenovan vjeroučiteljem u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji s pravom javnosti u Virovitici.
- **Marko ČUBELIĆ**, mladomisnik, imenovan župnim vikarom u Župi sv. Nikole Biskupa u Pleternici.
- **Đuro CVITIĆ**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Nikole Biskupa i Uznesenja BDM u Jasenovcu, Župe sv. Antuna Padovanskog u Krapju i Župe Duha Svetoga u Lonji te imenovan župnikom Župe sv. Bartola Apostola u Dežanovcu i Gospe Lurdske u Uljaniku.
- **Boris DIVKOVIĆ**, razriješen službe župnog vikara u Župi Rođenja BDM u Kutjevu te imenovan župnim vikarom u Župi sv. Leopolda Mandića u Virovitici.
- **Valentin HALIĆ**, župnik Župe sv. Petra Apostola u Čadavici umirovljen.
- **Roko IVANOVIĆ**, mladomisnik, imenovan župnim vikarom u Župi Bezgrješnog Začeca BDM u Novoj Gradiški.
- **Anto IVIĆ**, razriješen službe prefekta u Požeškom Kolegiju i v.d. predstojnika Katehetskog ureda u Požegi te imenovan upraviteljem Župe sv. Ilije Proroka u Brodskom Stupniku.
- **Krunoslav JURAKOVIĆ**, mladomisnik, imenovan tajnikom požeškog biskupa.
- **Oliver KRANJČIĆ**, mladomisnik, imenovan župnim vikarom u Župi Rođenja BDM u Kutjevu.
- **Ljubiša KRMAR**, mladomisnik, imenovan župnim vikarom u Župi sv. Leopolda Mandića u Požegi.
- **Josip KRPELJEVIĆ**, razriješen službe župnika Župe sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici te imenovan kancelarom Požeške biskupije.
- **Robert KUPČAK**, mladomisnik, imenovan bilježnikom Biskupskog ordinarijata u Požegi.

- **Goran LUKIĆ**, razriješen službe kancelara Biskupskog ordinarijata u Požegi te imenovan upraviteljem Župe sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici.
- **Mario MAZANIK**, razriješen službe župnog vikara u Župi sv. Nikole Biskupa u Pleternici te imenovan župnim vikarom u Župi sv. Marka Evangelista u Našicama (Markovac Našički).
- **Mario MESIĆ**, razriješen službe župnog vikara u Župi Bezgrješnog Začeca BDM u Novoj Gradiški te imenovan upraviteljem Župe sv. Luke Evangelista u Lukaču.
- **Ivan MITROVIĆ**, prijevremeno umirovljen zbog zdravstvenih razloga
- **Robert MOKRI**, razriješen službe ravnatelja Katoličke gimnazije u Požegi i ravnatelja Kolegija Požeške biskupije te imenovan predstojnikom Katehetskog ureda Požeške biskupije.
- **Pejo ORŠOLIĆ**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Ilije Proroka u Brodskom Stupniku te imenovan upraviteljem Župe sv. Nikole Biskupa i Uznesenja BDM u Jasenovcu, Župe sv. Antuna Padovanskog u Krapju te Župe Duha Svetoga u Lonji.
- **Marijan PAVELIĆ**, imenovan za ravnatelja Kolegija Požeške biskupije i predstojnika Ureda za odnose s javnošću.
- **Tomislav PAVLOVIĆ**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Luke Evangelista u Lukaču i imenovan župnikom Župe sv. Josipa u Lipovljanima.
- **Josip PENDŽIĆ**, razriješen službe župnika Župe sv. Barbare u Jakšiću te imenovan župnikom Župe sv. Tome Apostola u Rajiću.
- **Ivan POPIĆ**, razriješen službe tajnika Biskupskog ordinarijata u Požegi i upućen na studij u Rim.
- **Krunoslav SIROGLAVIĆ**, mladomisnik, imenovan župnim vikarom u Župi sv. Terezije Avilske u Požegi.
- **Luka SLOBOĐANAC**, razriješen službe upravitelja Župe Krista Kralja u Rešetarima i umirovljen.
- **Branko ŠIPURA**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Marka Evangelista u Našicama (Našički Markovac), službe dekana Našičkog dekanata te imenovan župnikom Župe sv. Ivana Krstitelja u Požegi.
- **Stjepan ŠTEFANEK**, prestanak kazne obustave vršenja svećeničke službe i prijevremeno umirovljen.
- **Mario VEČERIĆ**, razriješen službe župnog vikara u Župi sv. Terezije Avilske u Požegi te imenovan ravnateljem Katoličke osnovne škole u Virovitici i pastoralnim suradnikom u Župi sv. Terezije Avilske u Suhopolju.
- **Stjepan VUK**, razriješen službe upravitelja Župe sv. Nikole Biskupa u Podgoraču te imenovan upraviteljem Župe sv. Petra Apostola u Čadavici.
- **Ivica ŽULJEVIĆ**, potvrđen u službi prepošta Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi.

U POŽEŠKOJ KATEDRALI ZAREĐENA SEDMORICA SVEĆENIKA

Krenite putem evanđeoskog služenja hrvatskom čovjeku

Na slavlju u požeškoj Katedrali 27. lipnja biskup je Antun Škvorčević, u zajedništvu sa stotinjak svećenika, zaređio za prezbitere Marka Čubelića iz župe Suhopolje, Roka Ivanovića iz župe Đulovac, Krunoslava Jurakovića iz župe Zapolje, Olivera Kranjčića iz župe Uljanik, Ljubišu Krmara iz župe Staro Petrovo Selo, Roberta Kupčaka iz župe Stari Gradac i Krunoslava Siroglavića iz župe Oriovac. Među svećenicima bio je i don Julio Diéguez, rektor Međunarodnog kolegija „Sedes Sapientiae“ u Rimu s ekonomom don Joséom de Jesús Huertom te osmoricom bogoslova iz istog Kolegija. Uz njih je bio i rektor Bogoslovnog sjemeništa iz Đakova, Ivo Andrić, s vicerektorom Antunom Japundžićem, duhovnikom Božom Radošom i đakonima, dekan Filozofsko-teološkog instituta Družbe Isusove iz Zagreba, Ivan Antunović s voditeljima Kolegija Družbe Isusove Ikom Mandurićem, Tvrtkom Barunom i Matom Samardžićem, prefekti iz Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu, Dubravko Škrilin i Mislav Kutleša s bogoslovima Požeške biskupije i njihovim kolegama te aspiranti za svećeništvo iz požeškog Kolegija.

Izvanredni duhovni događaj

Sve njih i brojni vjerni narod, pristigao iz ređeničkih župa s njihovim roditeljima i rodbinom te iz župa gdje su kandidati za ređenje bili na đakonskom praktikumu, pozdravio je biskup Antun, spomenuvši da su svjedoci izvanrednog duhovnog događaja u kojem uskršli Isus Krist snagom svoga Duha postavlja sedmoricu mladih ljudi u poseban odnos sa sobom, opunomoćuje ih za navjestitelje njegove radosne vijesti, slavitelje svetih otajstava i voditelje Božjega naroda. Zahvalio je svima koji su im pomagali u dolasku od ovoga svetog trenutka te je pozvao ređenike da odlože sve što je u njima slabo i grješno, otvorena i radosna srca reknu Isusu Kristu „Evo me“ te posvemašnjom raspoloživošću života krenu putem evanđeoskog služenja hrvatskom čovjeku.

Duboke čežnje

U homiliji biskup je podsjetio kako smo svjedoci određene muke koju na više razina proživljava naša domovina, svakodnevnih tumačenja o tome što nije dobro i koje bi korake trebalo učiniti da nam bude bolje. Upitao je ima li nekoga u Hrvatskoj tko bi mogao odraditi taj posao kako bismo krenuli naprijed. Ustvrdio je da puno toga ovisi o gospodarskom i ekonomskom stanju koje će se, vjerujemo, postupno popraviti, ali da time spomenuto stanje neće biti riješeno. Ukazao je na pitanja duboko urezana u svako ljudsko biće, a odnose se na čežnje i nemire u nama, cilj, smisao i puninu našeg postojanja usred označenosti prolaznošću, zlom i smrću. Kazao je da u naviještenom evanđelju Isus u kraju Cezareje Filipove pita Petra i učenike što kažu ljudi tko bi on bio, a što o tome misle učenici. U Petrovu odgovoru „Ti si Krist, Pomazanik, Sin Boga živoga“, dodao je biskup, čuli smo podatke o Isusu Kristu koji nije bilo moguće dose-

gnuti bilo kojim ljudskim naporima, nego samo primiti kao objavu Očevu. U Petrovoj ispovijesti vjere očitovana je sva posebnost Isusa, Sina Očeva o kojoj nam je u prvom čitanju progovorio sv. Pavao u Poslanici Kološanima, tvrdeći da je on slika Boga nevidljivega, Prvorodenac svega stvorenja u kojem je sve stvoreno i u čijoj je krvi svijet izmiren s Bogom, nadvladana provalija između neba i zemlje, pobijedeno zlo i smrt, sve što čovjeka porobljuje i veže za svijet kojem po Božjem naumu ne pripada. Biskup je istaknuo kako Isus Krist ostaje i danas jedini moćan ostvariti naše duboke čežnje i propinjanja za punim životom i smislom te da mu je potrebno omogućiti da uđe u naše nemoći i neuspjehe.

Proroki izazov

Ustvrdio je da je taj Isus danas pozvao sedmoricu hrvatskih mladih ljudi u požešku Katedralu, kao u svojevrzni kraj Cezareje Filipove, te i njima postavlja pitanje što kažu hrvatski ljudi, a što kažu oni tko je Sin Čovječji. Istaknuo je da u riječima „Evo me“ kandidata za sveto ređenje zvuči ono iskustvo vjere čiji su dionici postali u svetom krštenju te da je poziv u duhovno zvanje bio određena objava Očeva o Isusu Kristu koju su svojim mladenačkim opredjeljenjem odlučili slijediti. Tako nam oni danas svjedoče, nastavio je biskup, da su u Isusu Kristu poput Petra otkrili onoga koji je njihov smisao i nada punine života te mu povjeravaju svoje snage kako bi bili svjedoci njegove pobjede nad zlom i smrću u hrvatskom društvu i, naviještajući njegovu radosnu vijest te slaveći sveta otajstva, služili ljudima da i sami postanu dionicima toga dara. Biskup je posvijestio ređenikima da u Hrvatskoj ima i danas onih koji ne poznaju Crkvu i nemaju ništa s njom, ali njoj i njezinim službenicima dodjeljuju ulogu koju bi oni trebali vršiti za njihove potrebe, za određene političke i

Moj je poziv velik i nezaslužan Božji dar

ROBERT KUPČAK iz župe sv. Petra Apostola u Starom Gradcu rođen je 1990. u Derventi odakle je za vrijeme rata s obitelji došao u Hrvatsku. Polazio je Međubiskupijsko sjemenište i Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu.

– Svoj sam poziv uvijek shvaćao kao veliki i nezaslužni Božji dar koji je mene, sasvim „prosječnog“ dječarca, pogledao, odabrao i pozvao te uvijek, kada sam išao njegovim putem, upravljao moje korake na put dobra. U tom smislu sam za svoje mladomisničko geslo izabrao riječi psalma 145 – *Velik je Gospodin u djelima svojim!* – jer sam uvijek u životu, a napose u težim životnim situacijama iskusio Božju blizinu i veličinu, koja mi je ulijevala poseban mir i spokoj te jačala vjeru kako će sve izići na dobro, podsjećajući me na obećanje kako Bog svoje nikada ne ostavlja – tumači Robert.

Vršiti volju Božju

ROKO IVANOVIĆ rođen je 1981. godine u Vrnakovu na Kosovu kao treće od devetero djece. Četiri razreda osnovne škole završio je u rodnom mjestu, a druga četiri u Đulovcu gdje se s obitelji doselio 1991. kao izbjeglica. Bio je polaznik Međubiskupijskog sjemeništa u Zagrebu nakon čega je polazio Katolički Bogoslovni fakultet te Filozofsko-teološki Institut Družbe Isusove na Jordanovcu gdje je završio svoju formaciju. Đakonski praktikum obavio je u župi sv. L. Mandića u Požegi. – Moje mladomisničko geslo je „Tebe ću slaviti među narodima“. Vjerujem da me Trojedinu dobri Bog pozvao u svećeništvo želeći da predam svoj život njemu jer jedino tako mogu vršiti njegovu volju. – poručuje Roko.

Ljudi preko svećenika trebaju doživjeti Boga

KRUNOSLAV SIROGLAVIĆ iz župe sv. Emerika u Oriovcu rodio se 1990. godine u obitelji sa sedmero djece. U Oriovcu je završio osnovnu školu, a Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju u Zagrebu. Prve dvije godine Katoličkoga bogoslovnog fakulteta polazio je u Zagrebu, a zadnje tri godine u Rimu. Đakonsku godinu proveo je u župi sv. Terezije Avilske u Požegi. – Prva djetinja želja da postanem svećenik u meni se rodila sredinom osnovne škole i ne zbog toga jer sam znao što želim, nego jer sam htio biti sretan i ispunjen čovjek poput moga župnika vlč. Fostača. Moje mladomisničko geslo glasi: „*On treba da raste, a ja da se umanjujem!*“ (Lv 3,30) radi toga što ovaj dar nije na moju proslavu, nego zbog toga da ljudi preko svećenika upoznaju, dožive i proslave Boga u svom životu – poručuje Krunoslav.

Krist je jamac svetog službi

LJUBIŠA KRMAR rođen je 1988. godine u Novoj Gradiški. U Starom Petrovom Selu završava osnovnu školu. Odlazi u sjemenište u Zagreb gdje polazi Klasičnu gimnaziju. Završio je Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu. Đakonski praktikum obavio je u župi Presvetog Trojstva u Daruvaru. – Darom svećeničkoga poziva Bog je ušao u moj život i povjerovao sam više. Njemu i njegovoj moći nego svojim slabostima, kao što i stoji u mome mladomisničkom geslu: *Vjerujem! Krist je jamac svetog službi, meni što je slabom daješ. Proslavljen nek' u njoj budeš, vječno. Ti što jesi i ne prestaješ.*

Poziv koji sam odbrao podrazumijeva da idem ondje gdje me Bog šalje s povjerenjem da to nije samo nešto naše nego Božje djelo. – ističe Ljubiša.

Želim služiti Bogu i Crkvi

KRUNOSLAV JURAKOVIĆ rođen je 1990. godine u Novoj Gradiški kao treće od četvero djece. U župi u Zapolju završio je osnovnu školu nakon čega boravi u zagrebačkom sjemeništu. Po završetku druge godine studija na Katoličkom bogoslovnom fakultetu odlazi u Rim gdje studira na papinskom sveučilištu „Santa Croce“. Đakonski praktikum obavio je u župi Pleternica. – Za svećeničko zvanje odlučio sam se jer želim služiti Bogu i Crkvi. U tome odgovoru nalaze se sve one duhovne vrijednosti koje rese jedno duhovno zvanje, počevši od ljubavi... Za „moto“ poziva izabrao sam riječi sv. Pavla: „Ne stidim se, uistinu, evanđelja“ (Rim 1, 16). Taj se „moto“ proteže kroz cijeli moj put prema svećeništvu, a meni osobno znači: ne stidjeti se Krista! – kaže Krunoslav.

Biti otvoren djelovanju Duha Svetoga

OLIVER KRANJČIĆ iz župe Gospe Lurdске u Uljaniku rođen je 1990. u Njemačkoj gdje je proveo rano djetinjstvo. Nakon završene Opće gimnazije u Garešnici upisuje Katolički bogoslovni fakultet u Đakovu. Đakonski praktikum obavio je u župi sv. Josipa u Slatini. – Oduvijek me na poseban način privlačio Isus Krist i Crkva te se nakon dužeg promišljanja odlučujem za svećenički poziv. Poticaj na tom putu bila mi je i misao jednog sveca: „Malo je ljudi svjesno što Isus može učiniti s njima kada mu se u potpunosti predaju.“ U svom svećeničkom poslanju smatram da je najvažnije biti otvoren djelovanju Duha Svetoga te tako donositi svima osjećaj Božje blizine – poručuje Oliver.

Želim biti svećenik žive vjere

MARKO ČUBELIĆ rođen je 1990. u Virovitici kao prvo od troje djece. Osnovnu školu pohađao je u Suhopolju, a opću gimnaziju u Virovitici. Završio je studij filozofije i teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu. Đakonsku službu obavio je u župi Bezgrješnog začeca BDM u Novoj Gradiški.

– Svećenički poziv sam osjetio u srednjoj školi. U tome mi je pomogla jedna osoba koju je Bog stavio na moj životni put. Mučio sam se i hrvao s Bogom dok nisam donio konačnu odluku nakon koje je započeo moj put pun uspona i padova u potrazi za Živim. Želim biti svećenik otvorenosti i žive vjere zbog koje ne bih trebao bolovati od duha osrednjosti, mlakosti, komocije i nespremnosti na žrtvu i odricanje – poručuje Marko.

OTVORENA RIZNICA POŽEŠKE KATEDRALE

Ova baština je lice u kojem prepoznamo duhovno bogatstvo hrvatskog čovjeka

U predvečerje osamnaeste obljetnice utemeljenja Požeške biskupije, 4. srpnja, požeški biskup Antun Škvorčević otvorio je i blagoslovio Riznicu požeške Katedrale.

Događaju su nazočili kanonici Stolnog kaptola, svećenici središnjih biskupijskih ustanova, sestre redovnice i drugi uzvanici među kojima i Ferdinand Troha – zamjenik požeško-slavonskog župana, Vesna Vlašić – pročelnica odjela za društvene djelatnosti, Mirjana Repanić Braun – znanstvena savjetnica Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu, Ivanka Reberski – umirovljena ravnateljica Instituta za povijest umjetnosti u Zagrebu, Mario Braun – ravnatelj Hrvatskog restauratorskog zavoda, Arijana Koprčina – viši kustos Muzeja za umjetnost i obrt u Zagrebu te drugi uzvanici.

Dekret o osnutku Riznice

Na početku je biskup Antun Škvorčević pozdravio nazočne rekavši: „Svima vama, dragim uzvanicima – svećenicima na čelu s članovima Stolnog kaptola, županijskim

i gradskim predstavnicima, prijateljima iz Zagreba, napose požeškim vjernicima upućujem pozdrav iskrene radosti i dubokoga poštovanja! U predvečerje 18. obljetnice utemeljenja Požeške biskupije, imenovanja njezina biskupa i uzdignuća župne crkve sv. Terezije Avilske na katedralno dostojanstvo – a čega se spominjemo o 500. godišnjici rođenja spomenute španjolske svetice – otvaramo Riznicu požeške Katedrale“. Zatim je pročitao ulomak iz Dekreta o njezinu osnutku 31. kolovoza 2004. u kojem stoji: „Apostolskim pismom *Praeclarum evangelizationis opus* papa Ivan Pavao II. utemeljio je Požešku biskupiju i uzdignuo župnu crkvu sv. Terezije Avilske u Požegi na čast Katedrale te je sve što se u njoj našlo dobilo novo značenje. Tijekom gotovo dva i pol stoljeća postojanja ove crkve u njoj su sačuvani liturgijski predmeti značajne kulturne i povijesne vrijednosti, kao što su kaleži iz 15. stoljeća, među njima jedan s kasnije ugraviranim požeškim tekstom i kronogramom iz 1725. te darovi carice Marije Terezije i zagrebačkog biskupa Franje Thauszyja prigodom njezine posvete 1763. godine. Nakon ukinuća Isusovaca 1773., Pavlina 1786., Subalternogkonzistorija u prvoj polovici 19. stoljeća, Nadbiskupskog orfanotrofija 1946. godine te tijekom dugogodišnjih istraživanja i uređenja crkve sv. Lovre u Požegi (1961.-1998.), u župnu crkvu sv. Terezije Avilske preneseni su brojni liturgijski (...) predmeti (...) ovih crkvenih ustanova. Da bi se sva ta baština prikladno čuvala, konzervirala i obnavljala te dostojno prezentirala, ovime se u skladu s Konstitucijom o svetoj liturgiji II. vatikanskog sabora *Sacrosanctum Concilium* (br. 126), Apostolskom konstitucijom *Pastor bonus* (čl. 100-101) i drugim dokumentima opće i partikularne Crkve utemeljuje Riznica požeške Katedrale u koju će se pohraniti i čuvati predmeti liturgijske namjene iz požeške Katedrale.“

Tri vrste liturgijskih predmeta

Zatim je biskup nastavio: „Radostan sam što se uređenjem oratorija Katedrale iznad desne sakristije i smještajem navedenih liturgijskih predmeta u taj prostor danas

cjelovito ostvaruje spomenuta zamisao. Među različitim vrstama katedralnih riznica posebnost je požeške u tome što ona sadrži tri vrste liturgijskih predmeta: metalne, tekstilne te rukopisne i tiskane bogoslužne knjige iz vremena prije i nakon osnutka Biskupije. Svi ovi predmeti svjedoci su obnove nakon osmanlijskog pustošenja ovih prostora i višestoljetnog duhovnog identiteta hrvatskog čovjeka koji je u radosti i žalosti, vedrim i teškim vremenima po sačuvanim predmetima uzdizao dušu Bogu, oblikovao duh, pronalazio nadahnuća svoje slobode za ostvarivanje čovjeka po Isusovu modelu, uzdizao se u Božji svijet, živio u dimenziji onostranosti kao bitnoj sastavnici cjelovitosti svoga postojanja. Kaleži, monstrance, relikvijari, liturgijsko ruho i knjige na svoj su način opečaćeni duhom onih svećenika koji su ih uzimali u ruke, odijevali ih ili iz njih pobožno molili. U njih je utisnut i duh svih onih naraštaja vjernika koji su tijekom više stoljeća živom vjerom upirali u te predmete svoj pogled, uzdizali se k Bogu iz vječno teškoga životnog usuda na ovim hrvatskim slavonskim prostorima. Tako nam ova opipljiva baština svjedoči o zgusnutoj neugasloj povijesti duša, kojoj i sami pripadamo. Ta baština je naše lice i naš duh u kojem trajno susrećemo ono duhovno bogatstvo koje je Bog darovao ljudima i u vremenima materijalne oskudice, kada ga je siromašni čovjek želio opredmetiti u zlatu ili nekoj drugoj građi, svjedočeći veličinu svoje duše i plemenitost srca, predajući tu baštinu Bogu i nama na uzdarje. Iskreno zadivljenim srcem želio bih im večeras zahvaliti za zlatne tragove koje su nam ostavili, za dobro koje su nam učinili.

Duhovna prošlost i sadašnjost

Kad je sv. Ivan Pavao II. 1997. utemeljio biskupiju sa sjedištem u gradu Požegi, kao da je na svoj način želio potvrditi tu veličinu i snagu vjere čovjeka u ovom dijelu Hrvatske i dati puno crkveno značenje spomenutoj povijesno-kulturnoj baštini uzdignućem crkve sv. Terezije Avilske na stupanj i dostojanstvo Stolne crkve. Stoga mi večeras po predmetima sakralne baštine u ovoj crkvi iz vremena prije utemeljenja Biskupije,

povezujući je s predmetima koji su darovani ili nabavljeni za pontifikalnu službu Božju od osnutka Biskupije do danas, na svoj način povezujemo u jedno duhovnu prošlost i sadašnjost te po Riznici na tragu Papine odluke pridonosimo da ova crkva i u toj dimenziji može s pravom biti nazivana katedralom. Ovi predmeti smješteni su na jedno mjesto u okviru Katedrale kako bi mogli služiti za slavljenje svetih otajstava. Prikladno su izloženi kako bi ih posjetitelji mogli razgledati te se i tim putem uključiti u ljepotu njihova oblikovanja i u povijest s kojom nas povezuju.

Od srca zahvaljujem svima koji su pomogli u ostvarenju ovog djela: ponajprije poštovanom prof. Mariju Beusanu za koncept i postav, gospođi Arijani Koprčina za obradu metalnih predmeta, Jeleni Ivoš za obradu tekstila, a Nikolini Mandić za liturgijske knjige. S ne manjom srdačnošću zahvaljujem i svima vama koji večeras svojim sudjelovanjem na ovom činu pridonosite svečanosti spomena 18. obljetnice utemeljenja naše Biskupije te izlaganja ovih predmeta pred oči javnosti i njihovu prvom razgledavanju. Neka Riznica Katedrale služi napose mladim naraštajima u njihovu traganju za hrvatskim duhovnim identitetom na ovim prostorima lijepo naše Domovine. Bog pomogao da tako bude!“ zaključio je biskup.

Kaleži iz 15. stoljeća

Uslijedilo je izlaganje Marija Beusana, profesora na Arhitektonskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, koji je vodio cjelokupni projekt postavljanja riznice. Istaknuo je kako je u mali prostor oratorija ponad katedralne sakristije smješteno mnoštvo vrijednih predmeta u vitrine presvučene topolinim furnirom, zaštićene staklenom površinom, u koje je provedena električna rasvjeta te se vrši stalan sigurnosni videonadzor i kontrola vlažnosti zraka. Potom je Arijana Koprčina predstavila metalne predmete u Riznici, počevši od kaleža iz 15. stoljeća, istaknuvši nekoliko vrlo vrijednih primjeraka, a posebnu pozornost posvetila je vrlo rijetkom primjerku pokala iz 17. stoljeća s iskucanim detaljima. Svoje izlaganje zaključila je s metalnim i drvenim predmetima liturgijske uporabe koji su nastali od osnutka Požeške biskupije 1997. do današnjih dana, ističući napose vrijedna ostvarenja Šime Vulasa i Hrvoja Ljubića. Tekstilne predmete smje-

štene u Riznicu predstavila je Mirjana Repanić Braun, spomenuvši posebno barokno crkveno ruho kazulu, dalmatike i pluvijal, dar carice Marije Terezije iz 1763. i ukazavši na vrlo vrijedne vezene motive i bogatu cvjetnu ornamentiku koja se na njima nalazi. Izlaganje je zaključila predstavljanjem nekoliko misnica iz novijega doba, među kojima je i misnica s mlade mise biskupa Antuna Škvorčevića i s njegova biskupskog ređenja te misnica, dalmatike i plašt koje je radio p. Marko Ivan Rupnik iz Rima za desetobljetnicu uspostave Biskupije. Nikolina Mandić, voditeljica Povijesne knjižnice Požeške biskupije, predstavila je zbirku liturgijskih knjiga koje se nalaze u postavu Riznice, istaknuvši tri vrlo vrijedna rukopisna kantuala iz 17. stoljeća. Sva izlaganja bila su popraćena video- prezentacijom pojedinog predmeta. Na kraju je biskup Škvorčević blagoslovio prostore Riznice i tako ih otvorio za razgledavanje nazočnima i svima koji to odsada budu željeli. Program je bio proktan glazbenim točkama u izvedbi Katedralnog mješovitog zbora pod ravnanjem Alena Kopunovića Legetina.

OSAMNAESTA OBLJETNICA UTEMELJENJA POŽEŠKE BISKUPIJE

Ova mjesna Crkva živi otajstvenu puninu opće Isusove Crkve

Biskup Antun Škvorčević, u zajedništvu sa svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova, predvodi 5. srpnja u požeškoj Katedrali euharistijsko slavlje na dan kada je sv. Ivan Pavao II. prije 18 godina utemeljio Požešku biskupiju i imenovao njezina prvog biskupa.

Na taj događaj podsjetio je Mario Večerić čitanjem ulomka iz Apostolskog pisma pape Ivana Pavla II. o utemeljenju požeške mjesne Crkve. Biskup je čestitao nazočnima spomenutu obljetnicu i pozvao da iskažu zahvalnost Bogu i svetom Utemeljitelju radi toga što mogu pripadati jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi u svojoj Požeškoj biskupiji.

Okorjelo srce

U homiliji je podsjetio na veliku vrućinu koja vlada u Europi i Hrvatskoj, na ekonomsku krizu i osiromašenje u našoj domovini, na najnovije uhićenje braće Mamića iz „Dinamova“ vodstva i na mnoštvo drugih nevolja i zala te kazao kako bi bilo porazno kad bi to bilo sve i jedino što nam se događa. Ukazao je na proroka Ezekijela u prvom nedjeljnom čitanju koji svojim sunarodnjacima u sličnim okolnostima naviješta ono što Bog želi i može među njima ostvariti, ali oni ostaju odmetnički, pobunjeni narod protiv Boga, ljudi tvrdokorna pogleda i okorjela srca te mu ne vjeruju i ostaju izvan svijeta njegovih mogućnosti. Istaknuo je kako nam u evanđelju sv. Marko oslikava sličnu situaciju gdje Nazarećani ne prihvaćaju Isusov navještaj i ne vjeruju mu, postavljaju pet pitanja o njegovu identitetu da bi ga odbili. Evanđelist dodaje da zbog toga Isus nije među svojim mogao učiniti ni jedno čudo. Biskup je zaključio kako Ezekijel i Isus i u neprihvaćanju njihove riječi vrše svoje poslanje, ostaju proroci usred svoga naroda koji svjedoče da ima među njima Boga koji izvodi svoj naum.

Služiti narodu

Povezao je to biskup s događajem utemeljenja Požeške biskupije te je kazao da je odluka pape Ivana Pavla II. snažan proroki čin, svjedočanstvo da je Isus Krist prisutan među nama po njegovoj Crkvi, po službi nasljednika sv. Petra, koji je na čelu zbora apostolskih nasljednika i koji

po Isusovu nalogu služi životu i jedinstvu njegove zajednice diljem svega svijeta. Po Papinoj odluci prije 18 godina, nastavio je biskup, započela je živjeti još jedna mjesna Crkva u Hrvatskoj sa sjedištem u Požegi, kojoj je poslanje naviještati Božju istinu o čovjeku i služiti mu da bude dionikom Božjeg spasenjskog djela u Isusu Kristu. Istaknuo je da nova Biskupija nije tek određena organizacijska crkvena jedinica, nego živi uskrslu Isus Krist koji svojom djelatnom prisutnošću u snazi Duha, po službenju biskupa u povezanosti s nasljednikom sv. Petra i drugim biskupima, svećenicima, đakonima i drugim službenicima, ostvaruje djelo ljudskog prijelaza iz prolaznoga u neprolazno, smrtnoga u besmrtno, zemaljskoga u nebesko te tako i ova mjesna Crkva živi otajstvenu puninu opće Isusove Crkve.

Duboka dimenzija

Biskup je spomenuo da tu duboku dimenziju nove mjesne Crkve ne uspijevaju svi prepoznati i vjerom prihvatiti, ali samo njezino postojanje proroki je znak da ima Boga u Hrvatskoj i da u njoj nije sve svedeno na ljudske ograničene mogućnosti i mučna zbivanja uzrokovana ljudskom slabošću i zloćom, nego da se ostvaruje Isusov projekt o punini našeg postojanja. Podsjetio je kako nije moguće protumačiti zašto neki ljudi mogu vjerovati u Isusa Krista, a drugi ga ne prihvaćaju ili ne prihvaćaju njegovu Crkvu, istaknuvši da je to jedan od misterija ljudske slobode te je izrazio radost i zahvalnost zbog onih koji diljem biskupije i u samom gradu Požegi imaju srce osjetljivo za Boga, vjeruju mu i s njime surađuju. Kazao je da se među takvima nalaze svi nazočni u Katedrali, zahvalivši im što svojim sudjelovanjem na svetim slavlji-ma pridonose životu svoje mlade Biskupije u njezinoj središnjoj crkvi i svjedoče Božje nade u hrvatskom društvu. Daljnji povijesni hod požeške mjesne Crkve povjerio je zagovoru Isusove vjerne Majke, sv. Terezije Avilske i sv. Ivana Pavla II.

Nakon popričesne molitve svi su uputili molitvu sv. Tereziji Avilskoj o 18. obljetnici uzdignuća njezine požeške crkve na dostojanstvo Katedrale. Primivši blagoslov, zaputili su se u kapelu sv. Ivana Pavla II. u kripti Katedrale pjevajući himan njemu u čast gdje je biskup predvodio molitvu svetom Utemeljitelju i povjerio njegovu zagovoru Biskupiju kojoj je dao početke. Među sudionicima slavlja bio je i požeški gradonačelnik Vedran Neferović, a liturgijsko pjevanje oblikovao je Katedralni mješoviti zbor pod ravnanjem Alena Kopunovića Legetina, izvođači među ostalim i dijelove Mozartove Mise in C.

SVETKOVINA SV. PETRA I PAVLA U POŽEGI

Čudesni Božji zahvati događaju se po jednostavnim i malim ljudima

Na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, biskup Antun Škvorčević predvodio je u Katedrali večernje euharistijsko slavlje u zajedništvu s kanonicima požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra i svećenicima središnjih biskupijskih ustanova. U uvodu u misno slavlje biskup je ukazao na značenje mučeništva Apostolskih Prvaka za Crkvu te podsjetio da je srednjovjekovni požeški Zborni Kaptol djelovao pod zaštitom sv. Petra te da je Kongregacija za kler prije 15 godina utemeljila Stolni kaptol sv. Petra. Čestitao je kanonicima na čelu s nedavno izabranim prepoštom Ivicom Žuljevićem spomenutu obljetnicu te istaknuo kako nas današnja svetkovina na poseban način povezuje s Petrovim nasljednikom, papom Franjom te je pozvao vjernike da u svoje molitve uključe njegovo služenje općoj Crkvi kao i druge službenike, napose sedmoricu ovogodišnjih mladosnika.

Na početku homilije biskup je ustvrdio kako je snažna činjenica da Isusova Crkva živi već dva tisućljeća, ne kao ljudska organizacija, nego kao Isusov živi organizam te da mu i mi po čudesnom Božjem daru pripadamo. Istaknuo je kako u naviještenom ulomku iz Matejeva evanđelja Isus govori Petru o svojoj, a ne o našoj Crkvi, postavljajući ga za stijenu na kojoj je izgrađuje kao svoje djelo. Prikazao je Petrov lik i sve

njegove slabosti, naglasio Isusov suvereni izbor Apostola za prvaka i stijenu Crkve po svojim božanskim mjerilima, spomenuo da ga je on snagom svoga Duha pročistio, uveo u istinu o svom pashalnom otajstvu, učvrstio u vjeri, osposobio za svjedočenje koje je zapečatio mučeničkom krvlju. Biskup je pripomenuo kako je po ljudskim prosudbama Petar loše završio život jer je bio progonjen i konačno ubijen. No, naglasio je kako je kao i u Isusovoj slabosti i smrti i u njemu pobijedila Božja moć, jača od smrti.

Prikazujući potom Pavlov lik, biskup je rekao da ga je isti Duh Sveti od mrzitelja Isusa Krista i njegovih sljedbenika učinio vjernikom koji je shvatio svu dubinu njegova pashalnog djela, postao njegovim gorljivim svjedokom u čijoj će smrti također pobijediti Bog. Pripomenuo je kako se kroz dvije tisuće godina Božji čudesni zahvati događaju po brojnim jednostavnim i malim ljudima koji prihvaćaju Božji naum u Isusu Kristu, uvjereni da će on snagom svoga Duha pobijediti i u njihovim slabostima, nevoljama i smrti.

Pozvao je nazočne da u likovima apostolskih prvaka pronađu ohrabrenje te prepoznaju kako se i u suvremenim osobnim, obiteljskim i društvenim slabostima kod nas može ostvariti Božja pobjeda u snazi njegova Duha te da se ne boje dokle

Biskup primio provincijalnu glavaricu Sestara milosrdnica

Biskup Antun Škvorčević primio je 2. lipnja u Biskupskom domu u Požegi s. M. Elizabetu Peršić, novu provincijalnu glavaricu Zagrebačke provincije sestara milosrdnica. U njezinoj pratnji bila je s. M. Mirna Matić, nova provincijalna glavarica samostana sestara milosrdnica u Požegi. Biskup je čestitao novim dužnosnicama i poželio da ih Božji blagoslov prati u njihovu djelovanju. Razgovarali su o djelovanju sestara milosrdnica na području Požeške biskupije u Požegi, Daruvaru, Oriovcu i Novoj Gradiški. Biskup je i ovom prigodom istaknuo eklezijalno značenje redovničke karizme u mladoj Požeškoj biskupiji te važnost prisutnosti sestara izvan Zagreba, napose u središnjem i istočnom dijelu Hrvatske. Provincijalna glavarica podsjetila je na realne mogućnosti sestrinskoga pastoralnog rada i spomenula važnost strateškog promišljanja s obzirom na njihov sve manji broj. Predmet razgovora bilo je i pitanje zgrada u vlasništvu sestara milosrdnica, osobito u Požegi i suradnje s Biskupijom u njihovu prikladnijem korištenju.

Novi dužnosnici Stolnog kaptola

U Dvorani sv. Lovre Biskupskog doma u Požegi 26. lipnja održana je sjednica požeškoga Stolnog kaptola na kojoj je bio prisutan i biskup Antun Škvorčević. Prepošt Josip Devčić upoznao je osmoricu članova Kaptola s istekom mandata prepošta i drugih kaptolskih dužnosnika te da je potrebno pristupiti izboru novih. Najprije se glasalo za prepošta te je na tu dužnost izabran Ivica Žuljević. Za službu lektora izabran je Josip Krpeljević, za službu kustosa Mario Sanić, a za službu kantora Antun Čorković.

Biskup je zahvalio dosadašnjim dužnosnicima, napose prepoštu Kaptola Josipu Devčiću za njegovo petnaestogodišnje služenje i za sve što je postignuto u obnovi Katedrale i Staroga grada u Kaptolu. Čestitao je novom prepoštu i drugim dužnosnicima s ohrabrenjem da u kontinuitetu s prethodnicima nastoje ostvarivati ono što im je zadano Statutom. Čestitku je uputio i dosadašnji prepošt Devčić.

god žive u tom dinamizmu vjere.

Pri koncu misnoga slavlja zahvalio je kanonicima na svemu što u suradnji s biskupom nastoje činiti po svojoj službi u katedralnoj crkvi te je čestitao imendan svim slavljenicima.

Izabrano novo vodstvo sestara klarisa u Požegi

Pod predsjedanjem biskupa msgr. Antuna Škvorčevića 3. srpnja održan je drugi dio izbornog kapitula u Samostanu siromašnih sestara sv. Klare u Požegi. Kapitul je započeo molitvom u samostanskoj kapeli. Biskup je potom u izornoj dvorani protumačio sestrama da je nakon prvog kruga tzv. molbenog izbora, održanog 22. svibnja, uputio Kongregaciji za ustanove posvećenog života i društva apostolskog života molbu da potvrdi izbor s. M. Pije za samostansku poglavaricu. Predstavio je dokument koji je primio od Kongregacije sa zatraženom potvrdom, predao ga s. M. Piji i proglasio njezin izbor zakonitim.

Pristupilo se zatim izboru zamjenice opatice i jedne diskrete. U prvom krugu za zamjenicu opatice izabrana je s. Damjana, a za diskretu s. Klara. Biskup je čestitao izabranom vodstvu i kazao kako je odgovornost uprave u tome da iskreno pred Bogom i sestrama provodi ono što je svrha Samostana i sestara koje borave u njemu u skladu s Konstitucijama. Potrebno je izgrađivati sebe i zajednicu u smislu u kojem ga je zacrtala sv. Klara, kazao je biskup. Zahvalio je sestrama za molitvu i žrtvu koju prinosе za svećenike Požeške biskupije, pa tako i za sedmoricu novih svećenika koji su ih posjetili prije dva dana.

U kapeli samostana sestre su otpjevale hvalospjev „Tebe Boga hvalimo“. Biskup je uputio molitvu i potom izabranoj opatici službeno povjerio ovlasti koje joj pripadaju, a sve sestre su joj iskazale odanost i poslušnost. Izborni kapitul završio je blagoslovom koji je biskup udijelio izabranoj upravi i svim drugim članicama zajednice.

MISA U SLATINSKOM DRENOVCU ZA UBIJENE U II. SVJETSKOM RATU

Zlo nadvladajmo Božjom ljubavlju i živimo u dimenziji srca

U nedjelju 14. lipnja biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u Slatinskom Drenovcu, neda-leko od Slatine, u spomen na ubijene civile i hrvatske vojnike u II. svjetskom ratu, među kojima su i dvojica svećenika, orahovački župnik Ivan Đanić i slatinski župnik Julije Bürger. Na euharistijskom slavlju sudjelovali su svećenici Našičkog i Slatinskog dekanata, predstavnici javnog života na državnoj i lokalnoj razini te vjernici iz Slatine, Čačinaca i drugih okolnih župa.

Uvodeći u misno slavlje, biskup je spomenuo kako je u nekadašnjem obližnjem dvorcu bila kapela posvećena Presvetom Srcu Isusovu te se pokazalo prikladnim u nedjelju, nakon svetkovine Srca Isusova, okupiti se na ovom mjestu mržnje i osvete koja je dodijelila sudbinu mnogim ljudima čije kosti počivaju u masovnoj grobnici. Istaknuo je kako sabranošću i molitvom želimo iskazati poštovanje i zahvalnost svim žrtvama pogubljenima u Slatinskom Drenovcu, njih oko pet stotina, kao i svima koji su stradali u obližnjim mjestima te pokopanim u nepoznatim jamama. Pozvao je vjernike da u ovo spomen-slavlje uđu srcem koje nije ispunjeno mržnjom i željom za osvetom nego da ga usklade s raspoloženjem božanskog srca punog milosrđa i praštanja te tako pristupe zlu koje se dogodilo i mole za sve žrtve, uvjereni da im jedino Bog može vratiti oduzeto dostojanstvo. Spomenuo je kako se ove godine navršava 70. obljetnica završetka II. svjetskog rata te u svoje molitve uključujemo sve žrtve toga doba, one koji su ubijeni tijekom komunističke vladavine i u Domovinskom ratu.

U homiliji biskup je kazao da želi podsjetiti na neke ljudske, a zatim na Božje činjenice. Istaknuo je kako je u Slatinskom Drenovcu partizanska vojska 1942. godine osnovala logor za svoje neprijatelje kroz koji su proš-

li mnogi civili iz slatinskog i našičkog kraja te hrvatski vojnici - ondje su bili poubijani i pokopani u jami pored pravoslavne crkve sv. Spasa. Spomenuo je kako su u razdoblju od 1942. do 1945. neki bili pogubljeni bez suda, a drugi stavljeni pred prijeki Vojni sud koji nije donosio presude po pravdi nego po kriteriju mržnje i osvete, redovito osuđujući protivnike na smrt. Među njima su bila i dvojica svećenika, orahovački župnik Ivan Đanić, ubijen 1943. godine i slatinski župnik Julije Bürger, strijeljan 1944. U to isto vrijeme u Voćinu je ubijen župnik Josip Martinac dok je u Čačincima nakon rata ubijen župnik Augustin Duković. Biskup je kazao kako je komunistička ideologija na malom prostoru slatinskog kraja ubojstvom spomenutih svećenika posvjedočila svoju okrutnost napose prema Crkvi čije je službenike progonila i nakon rata. Spomenuo je kako nakon II. svjetskog rata nije bilo dopušteno o spomenutim zločinima govoriti, istraživati mjesta njihova ukopa niti je tko za zločine odgovarao. Ukazao je na tužnu činjenicu da do danas u Hrvatskoj komunistička strana ne priznaje svoje zloči-

ne počinjene za vrijeme i nakon II. svjetskog rata, nego se bavi zločinima druge strane, umnaža žrtve i njima manipulira. Biskup je istaknuo kako je potrebno da se i u Hrvatskoj što prije dogodi civilizacijski pomak te svi koji su na bilo kojoj strani počinili zločine priznaju to zlodjelo, otkriju tajna mjesta na kojima su pokopali žrtve, zatraže oprostjenje te na taj način pridonesu pomirenju. U suprotnom, dodao je biskup, hrvatsko društvo ostat će još dugo podijeljeno i nemoćno ozbiljnije krenuti putem napretka.

Zapitao se je li to sve što u ovom trenutku možemo učiniti u Slatinskom Drenovcu: podsjetiti se na počinjeno zlo te ostati pred njim nemoćni. Kazao je da nas kip Srca Isusova, izložen pokraj oltara podsjeća na neke Božje činjenice koje nam valja razumjeti i prihvatiti ih. On nas podsjeća da je Bog biće srca, da je u svome Sinu progovorio ljubavlju, izabrao put patnje, trpljenja, poniženja, zgaženosti, nepravedne osude, ubojstva i smrti kako bi u naša ljudska stanja nemoći, prolaznosti i smrtnosti unio moć svoje ljubavi jače od smrti.

Komemoracija na spomen-području Crni potok

Kočnica u zlu i poticaj u dobru

Na spomen-području Crni potok u subotu, 20. lipnja, održan je komemorativni skup kojim je obilježena 70. obljetnica tragedije u lipnju 1945. kada je jugoslavenska vojska likvidirala nekoliko stotina pripadnika vojnika i civila te 20. godišnjica izgradnje spomen-obilježja.

Misu za sve žrtve Crnog potoka predvodio je fra **Zoran Bibić**, župnik i gvardijan franjevačkog samostana u Našicama koji spomenuo kako je Crni potok, nažalost, poznat po crnim djelima.

-Ovaj Crni potok, nažalost, poznat je po crnim djelima onih koji u divotama prirode nisu nalazili nadahnuće, nego su im šume bile sredstvo da sakriju svoje zločine. Ova komemoracija na Crnom potoku i drugdje kao da nam potvrđuju drevnu istinu da Bog sve vidi i da se istina prije ili kasnije sazna i da će sva ljudska djela, pa i ona najmračnija, biti otkrivena. A to bi nam trebala biti kočnica u zlu i poticaj u dobru. Počinili su zla djela, misleći da to mogu sakriti pred očima ljudi. Ako su nešto uspjeli sakriti pred ljudima, nisu to mogli pred Bogom. Sva ljudska djela, bila dobra ili zla, izaći će na vidjelo, prije ili kasnije. - rekao je fra **Zoran Bibić**.

Komemorativni skup organiziralo je nekoliko udruga uz potporu grada Našice, a na značaj tužne obljetnice crnopotočke tragedije i ove su godine prigodnim govorima podsjetili predsjednik našičkog ogranka Udruge Hrvatski domobran **Željko Tomić** i gradonačelnik **Krešimir Žagar**. (Izvor: portal Grada Našice • Fotografija: portal Grada Našice)

HODOČAŠĆE STARIJIH I BOLESNIH OSOBA U VOĆIN

Prihvaćajući poteškoće u vjeri rađamo se za vječnost

O dvanaestoj obljetnici krunjenja lika Gospe Voćinske, koji je u Osijeku okrunio sv. Ivan Pavao II., utemeljitelj Požeške biskupije, tijekom svojega trećeg apostolskog pohoda Hrvatskoj, 7. lipnja su u svetišhte Gospe Voćinske hodočastile starije, bolesne i invalidne osobe s područja Požeške biskupije.

Svečano euharistijsko slavlje predvodio je biskup Antun Škvorčević uz sudjelovanje svećenika i sedmorice đakona koji se nalaze u neposrednoj pripravi za prezbiterstvo. Na početku slavlja biskup je uputio pozdrav Mariji pred likom Gospe Voćinske, povjeravajući njezinoj majčinskoj ljubavi sve slabosti, bolesti, nemoći, trpljenja i žalosti prisutnih hodočasnika, istovremeno joj zahvaljujući za blizinu u osobnim, obiteljskim i narodnim nevoljama. Potom je Dragica Dvoraček, dje-latnica Doma za starije i nemoćne osobe u Velikoj, u ime svih prisutnih korisnika i dje-latnika domova za starije i nemoćne osobe te prisutnih invalida, uputila biskupu riječi pozdrava i zahvale za sve što čini za one koji su nemoćni te što ih svojom molitvom prati, a svojim redovitim pohodima u njihove ustanove izražava vjerničku blizinu i pruža potrebnu utjehu.

Ljubav prema slabima i nemoćnima

Zahvaljujući na upućenim riječima, biskup je pozdravio sve prisutne hodočasnike iz domova za starije i nemoćne osobe u Velikoj, Požegi i Resniku, Doma „Vedrana“ iz Pitomače, iz požeškoga obiteljskog Doma Katić, Doma za psihički bolesne odrasle osobe Ljeskovica i Udruge invalida „Anđelka Zelenko“ iz Slatine. Rekao je kako smo se sabrali oko Marije na molitvu te da danas ujedno želimo spomenuti i sve druge koji trpe zbog bolesti i povjeriti ih, po Mariji Isusovoj, ljubavi koja je pobijedila smrt. Izražavajući uvjerenje kako im je srce već otvoreno i raspoloženo za Boga, pozvao je prisutne da kroz pokajanje odbace sve što u njihovu životu nije njega dostojno.

Homiliju je biskup započeo svjedočanstvom iz svojih prvih godina svećeništva kada je bio župni vikar u Župi sv. Josipa na Trešnjevci u Zagrebu gdje mu je jednom prigodom u Domu za starije i nemoćne osobe pristupila jedna gospođa govoreći „Velečasni, Dom je pun!“ Istaknuo je kako je u prvi mah pomislio da se radi o punom broju korisnika Doma. No ubrzo je kroz razgovor shvatio kako je Dom pun u srcima njegovih stanovnika po ljubavi koju djelatnici imaju za starije i nemoćne. Biskup je kazao da s još većim pravom možemo reći kako je voćinsko svetišhte puno, ali ne prvenstveno nazočnih hodočasnika, nego ljubavi Isusove Majke koju ona iskazuje napose prema slabima i bolesnima koji ovdje postaju ohrabreni, ispunjeni utjehom, duhovno snažniji.

Zahvalio je Isusovoj Majci za ljubav koju nam iskazuje, kao i svima onima koji su produžena ruka Božja i Marijina u domovima za starije i nemoćne te u velikoj požrtvornosti služe nemoćnima i bolesnima. Spomenuo je potom sedmoricu prisutnih đakona biskupije istaknuvši kako su oni bili zajedno s više od 1600 vjernika Požeške biskupije u Sarajevu na susretu s papom Franjom i kako su željeli danas biti s njima u Voćinu kako bi im posvjedočili svoju blizinu i iskustvo ljepote zajedništva sa Svetim Ocem. Preporučio je hodočasniciima neka mole i prikazuju svoje žrtve za dakone jer će oni nakon svoga prezbiterijskog ređenja biti poslani služiti i njihovoj vjerničkoj duši.

Vršiti volju Božju

Biskup je potom – oslanjajući se na liturgijska nedjeljna čitanja – progovorio hodoča-

snicima o ljudskoj ranjenosti grijehom na prapočecima čovječanstva, povezanom s trpljenjem, prolaznošću, bolešću i smrću, o čemu svaki od njih ima duboko iskustvo. No podsjetio je da Bog pred tim stanjem nije ostao ravnodušan nego je po Sinu svome, čovjekom postalim, ušao u našu ranjenost da bi u nju unio svoju ljubav moćniju od smrti. Tumačeći dnevno evanđelje, biskup je podsjetio da Isusa u tom poslanju nisu razumjeli niti njegovi rođaci koji su ga željeli proglasiti bolesnim i ukloniti s javne scene, a pismoznanci su mu pripisali da po poglavlci đavolskom izgoni davle. A kada na koncu evandeoske scene k njemu dolaze najbliži njegovi s Majkom, on proglašava svojom braćom, sestrama i Majkom sve one koji vrše volju Očevu. Biskup je istaknuo da je Isus na taj način uputio pohvalu prvenstveno svojoj Majci, a potom i svima onima koji poput nje nastoje vršiti volju Božju. Kazao je da su tako uključeni među Isusovu braću i sestre svi hodočasnici koji poput njega prihvaćaju trpljenje, bolest i smrt kao sastavni dio puta kojim po volji Božjoj i Isusovu uzoru trebaju proći. Osvrnuo se na tvrdnju sv. Pavla iz liturgijskog čitanja koji tumači Korinćanima o izvanjskom čovjeku koji u svojoj tjelesnosti prolazi i raspada se da bi se izgradio nutarnji i po Isusu Kristu ostvario u svojoj punini. Biskup je pozvao starije i bolesne da tako promatraju sebe i svoje poteškoće, prihvaćajući ih u vjeri i nadi da se po njima rađaju za vječnost.

Pri svršetku euharistijskog slavlja biskup je povjerio Isusovoj Majci sve bolesne i starije osobe, njihove patnje i bolesti, starost i nemoć, žrtve i tjeskobe, radosti i nade te ljubav onih koji im pomažu dostojno živjeti, moleći je za jakost u vjeri, postojanost u nadi i žar u ljubavi kako bi bili vjerodostojni svjedoci Isusova križa i njegova uskrsnuća. Biskup je podsjetio starije osobe da su u Božjim rukama i da se ničega ne boje jer je s njima na putu Marija sa svojom majčinskom skrbi i ljubavlju. Zahvalio je svim djelatnicima i ravnateljima Domova koji s ljubavlju služe starijima i bolesnima te što su im omogućili dolazak na hodočašće u Voćin. Na sve je pozvao Božji blagoslov, poželjevši im još rado-sne i mirne trenutke u voćinskom svetištu.

PROSLAVLJENA STOGODIŠNJICA ŽUPNE CRKVE U ANTUNOVCU

Hrvatska će biti uspješna ako se bude izgrađivala po Božjem projektu

U subotu, 20. lipnja, napunila se stota obljetnica izgradnje župne crkve Presvetoga Srca Isusova u Antunovcu. Tom prigodom biskup Antun Škvorčević predvodio je u župnoj crkvi svečano zahvalno euharistijsko slavlje u zajedništvu sa svećenicima Pakračkog dekanata na čelu s dekanom Jozom Zorićem te domaćim sinom fra Emanuelom Hoškom.

Među brojnim uzvanicima bio je i li-pički gradonačelnik Vinko Kasan. U pozdravnoj riječi župnik Stjepan Škvorc podsjetio je na stoljeće časnog zdanja crkve i događaje koji su se u njemu zbivali, među ostalim i mlade mise fra Emanuela Hoška prije 50 godina. Biskup je u svojoj uvodnoj riječi čestitao župljanima 100. obljetnicu crkve, a fra Emanuelu zlatni svećenički jubilej te pozvao nazočne da, sjedinjeni s onima koji su se tijekom toga

vremena u crkvi okupljali, zahvale Bogu za sve primljene darove te za preminule i poginule. Kazao je da pored toga zahvale Bogu za sedamdeset godina župe koju je u rujnu 1945. utemeljio bl. Alojzije Stepinac zamolivši ga da zagovara sve koji u ovoj župi nastoje živjeti zajedništvo vjere, nade i ljubavi.

Božja veličina

Na početku homilije biskup se zapitao zašto su Antunovčani 1915. izgradili tako veliku i lijepu zgradu crkve za mjesto koje nije brojčano veliko te je zaključio da su zacijelo time označili kako žele biti veliki ljudi po Božjoj prisutnosti u njihovim srcima i životnim opredjeljenjima. Istaknuo je da se spominjemo stotinu godina postojanja crkve izgrađene od cigle i druge građe, ali da nas ona podsjeća na stotinu godina Isusove prisutnosti među svojim vjernicima po čijoj je vjernosti, napose u slušanju njegove riječi i slavlju svete euharistije, on u njima izgrađivao svoju Crkvu uzdižući ih u zajedništvo svoga božanskog života. Dodao je da je ovdje, uz povijest crkvenoga zdanja, na svoj način prisutna i povijest onih duša koje su se u njem okupljale, uzdizale Bogu, povjeravale mu svoje vapaje, muke i tjeskobe, radosti i nade te u ovoj crkvi zgusnuto susrećemo svu tu duhovnu prošlost.

Biskup je na temelju svetih čitanja postavio upućivati nazočne u duboke odrednice povezane s Crkvom kao zajednicom vjernika koju označuje crkva zgrada. Spomenuo je da Izaija prorok u prvom čitanju ukazuje na to kako je Bog po babilonskom sužanjstvu poučio svoj izabrani narod da je on Bog za svakog čovjeka i najavljuje da će njegov dom molitve biti za sve narode. Biskup je istaknuo da se taj univerzalizam Božje prisutnosti ostvario u Isusu Kristu, da

je njegovo žrtvovano tijelo na križu postalo hramom u kojem je ljubav pobijedila sve ljudske podjele dugovane zlu i grijehu te da je svaki kršteni vjernik i sam postao hramom prisutnosti Duha Svetoga koji izgrađuje Crkvu u njegov živi organizam, Tijelo Kristovo, uzdižući čovjeka u onu puninu za koju ga je Bog stvorio. Biskup je istaknuo da se tako po riječima sv. Pavla iz današnjeg drugog čitanja ostvaruje Božji projekt o čovjeku, građevini kojoj je Isus Krist temelj, a Duh Sveti daje čvrstinu. Kazao je kako je danas važno zapitati se po kojem se projektu u Hrvatskoj nastoji izgrađivati čovjeka i ukazao na to da odbacivanjem Božjeg projekta njegova izgradnja neće biti uspješna. Pozvao je nazočne da dobro promisle kakvu Hrvatsku žele imati i da se još jedanput opredijele za čovjeka po Božjem naumu te se za njega zauzimaju u obitelji, u odgoju djece i na svim razinama javnog života; da ne postanu žrtvama različitih ideologija koje čovjeka svode na razinu kojoj on ne pripada. Poželio je da antunovačka crkva bude i nadalje prostorom u kojem će Isus svojom prisutnošću svakom malenom ljudskom duhovnom stasu darovati Božju veličinu, onako kako je dao Zakeju u današnjem evanđelju, a Isusova euharistijska prisutnost bude trajan izvor rasta njihovih obitelji u zajedništvu i ljubavi.

Zahvala za obnovu crkve

Pri koncu misnoga slavlja u ime župljana prigodnu riječ uputio je Andrija Hoško zahvalivši biskupu za njegovu današnju prisutnost u Antunovcu kao i za izrečene poticajne riječi te svima koji su pomogli u obnovi antunovačke župne crkve prije tri godine, posebice prijašnjem župniku Željku Strnaku i Gradu Lipiku. Potom je i biskup izrekao riječi zahvale Antunovčanima, na čelu sa župnikom Stjepanom Škvorcem, za sve ono što redovito čine u životu svoje župne zajednice, ministrantima, pjevačima i drugim suradnicima, kao i obitelji Hoško koja dugi niz godina vodi brigu o crkvi. Zahvalio je i svećenicima Pakračkoga dekanata na čelu s dekanom Jozom Zorićem, napose fra Emanuelu Hošku, domaćem sinu koji njeguje trajnu svećeničku povezanost s rodnom župom i mladom Požeškom biskupijom.

SLAVLJE ANTUNOVA U DARUVARU I BLAGOSLOV NOVE CRKVE

Vrijedno je zagovarati se sv. Antunu, ali još je važnije nasljedovati ga

Prije 11 godina u Daruvaru je osnovana župa pod zaštitom sv. Antuna Padovanskog. Tijekom više godina nastojalo se oko izgradnje župne crkve koja još nije dovršena, ali je prostor toliko uređen da se u njemu može slaviti sveta misa.

Biskup Antun Škvorčević pohodio je župu 13. lipnja, na blagdan njezina svetog zaštitnika te je u zajedništvu sa svećenicima Pakračkog dekanata, na čelu s dekanom Jozom Zorićem i arhidakonom Matijom Jurakovićem, prvi puta u novoj crkvi predvodio euharistijsko slavlje. Pozdrav mu je uputio župnik Danijel Engelman i dvoje mladih izražavajući radost što konačno mogu slaviti svetu misu u vlastitoj crkvi.

Obnova duhovnog identiteta

Biskup je čestitao brojnim nazočnim vjernicima blagdan njihova nebeskog zaštitnika istaknuvši kako Daruvar po novoj crkvi dobiva snažno mjesto duhovne izgradnje i rasta pod zaštitom i po zagovoru sv. Antuna Padovanskog. Spomenuo je kako zdanje crkve u izgradnji znakovito podsjeća na to da je Daruvaru i Hrvatskoj uz materijalnu izgradnju potrebno novo, snažnije nastojanje oko obnove ljudskoga duhovnog identiteta po evanđeoskim vrijednostima koje čovjeka uzdižu u dostojanstvu, promiču čestitost, međusobno poštovanje, slogu i mir. Biskup je uputio poseban pozdrav kandidatima za svetu Potvrdu, naglasivši kako o njihovoj veličini duha ovisi koliko će biti veliki ljudi i kakav će biti njihov doprinos hrvatskom društvu.

Potom je blagoslovio novu crkvu i podsjetio vjernike da im je ona tim činom predana za sveta okupljanja te ih je potaknuo da im ona od danas bude mjesto sabranosti, molitve i susreta sa živim uskrslim Gospodinom u kojem će živjeti svoje župno zajedništvo vjere, nade i ljubavi u krilu svoje Požeške biskupije i po njoj ostvarivati pripadnost općoj Isusovoj Crkvi.

Velikan duha

U homiliji biskup je podsjetio vjernike kako je sveti Antun koncem 12. i početkom 13. stoljeća u svojim 36 godina života postao velikan duha čija snaga progovara i danas, gotovo 800 godina nakon njegove smrti. Kazao je da se i on kao mlad čovjek propitivao je li sreća tek imati nešto te sve svoje snage upotrijebiti da bude materijalno bogat ili

je sreća rasti na razini vlastitog čovječstva te dostići ispunjenje po Božjoj prisutnosti u dubini njegove osobe, na razini duha. Otkrio je Antun – nastavio je biskup – najveću mogućnost svoga rasta u Isusu Kristu jer se samo on pokazao dovoljno moćnim ući u naše nemoći, snagom ljubavi pobijediti našu prolaznost i smrt, ostvariti ono na što nas je Bog pozvao kad nas je stvorio, o čemu nam svjedoče čežnje upisane u naše srce. Istaknuo je kako se Antun oduševio tom mogućnošću koju mu je pružio Isus Krist, sve je napustio, potpuno mu se otvorio i predao te je on u njemu snagom svoga Duha mogao ostvariti velikog čovjeka, što i danas možemo iskusiti po njegovu zagovoru u pomoći koju nam posređuje na našem životnom putu. Kazao je kako je vrijedno zagovarati se sv. Antunu i naglasio da je još važnije nasljedovati njegov primjer. Podsjetio je kako se sv. Antun hranio istinom iste Božje riječi koju smo danas navijestili u liturgijskim čitanjima te je protumačio njezine glavne sastavnice koje otkrivamo ostvarene na liku sv. Antuna. Posebno je istaknuo riječi sv. Pavla upućene Efežanima da Isus Krist snagom svoga Duha može ojačati našega unutarnjeg čovjeka te da ne budemo ljudi kojima se poigrava svaki vjetrić ljudskih nauka usmjerenih na sebične probitke i predstavljaju kockanje s ljudskim dostojanstvom. Biskup je krizmanicima spomenuo kako danas mnogi mladi pribjegavaju kockanju te se izlažu opasnosti izgubiti i ono malo materijalnog što imaju, ali da je još pogubnije kockati se s vlastitim životom kada možemo sve izgubiti ukoliko se odreknemo Božjih vrijednosti koje nas

ispunjavaju u dnu našeg bića i uzdižu na razinu njegova života. Zamolio je sv. Antuna da im pomogne ostati na Isusovu putu i biti svjedocima ljepote čovjeka koju u njima može ostvariti Duh Sveti.

Zahvala za izgradnju crkve

Na svršetku slavlja biskup je zahvalio svima koji su pomogli dosadašnju izgradnju crkve i njezino uređenje za današnje sveto slavlje te je kazao da će Požeška biskupija i dalje pomagati kako bi se idućega ljeta uređili prostori za župnikovo stanovanje i vjeronaučna dvorana pa bi tako župa mogla započeti svojim redovitim životom.

DUHOVNE VJEŽBE VJEROUČITELJA U VELIKOJ

Vjeroučitelji trebaju biti blagoslov hrvatskom društvu

U Domu sv. Augustina u Velikoj održane su trodnevne duhovne vježbe za vjeroučitelje Požeške biskupije koje je predvodio Anđelko Koščak, rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu. Na svršetku duhovnih vježbi posjetio ih je biskup Antun Škvorčević te je 4. srpnja u crkvi sv. Augustina predvodio zahvalno euharistijsko slavlje.

U pozdravu je kazao kako ovih dana čuje od mnogih koji odlaze na godišnje odmore da sada konačno imaju vremena za sebe, a da mu je drago što su vjeroučitelji na početku ljeta izabrali sudjelovanje na duhovnim vježbama kako bi konačno imali vremena za Boga, u svijesti da na taj način najbolje posvećuju vrijeme samima sebi. Pozvao ih je da zahvale Bogu za sve ono što im je tijekom trodnevne sabranosti i molitve udijelio.

Može li čovjek biti nov?

Biskup se u homiliji osvrnuo na prvo čitanje iz Knjige postanka koje govori kako je Izak pred smrt na prevaru žene Rebeke, umjesto starijem Ezavu, udijelio svoj blagoslov mlađem Jakovu. Da su ovdje u crkvi nazočni novinari naših javnih medija, nastavio je biskup, zacijelo bi se površno raspisali samo o Rebekinoj prevari bez zanimanja za dragocjenu poruku koju donosi navedeni prikaz. Istaknuo je da se i vjeroučiteljima može dogoditi isti pristup te ih je pozvao na dublje razmišljanje. Pomogao im je da shvate kako nam spomenuti sveti tekst doziva u svijest da Bog uvijek ostaje suveren u svom djelovanju te svoj blagoslov nije vezao za običaj da otac na kraju života podjeljuje blagoslov svojim potomcima, nije ovisan o ljudskim mjerilima, nije zarobljenik uhodanih načina ljudskog postojanja, nego voli novost, služi se drugačijim putovima djelovanja. Podsjetio je vjeroučitelje da su iz vlastitog iskustva svjedoci kako ih

je Bog stvorio za mogućnosti drugačijeg života nego li ga trenutačno ostvaruju te da to ovisi o njima i njihovoj suradnji s njime. Istaknuo je kako bi bilo tužno da možemo nabaviti novo odijelo, kupiti novi automobil, izgraditi novu kuću i puno toga drugoga, a da samo čovjek ne može biti nov.

Nutarnja promjena

Približio je vjeroučiteljima dnevno liturgijsko evanđelje o postu koji obdržavaju Ivanovi učenici i farizeji, a Isusovi učenici to ne čine i upozorio na Gospodinovu riječ da ne mogu svatovi postiti dok je zaručnik s njima. Na temelju toga biskup je naglasio da se post, molitvu i druge prakse može obavljati zbog različitih ciljeva, kao tradici-

onalne izvanjske čine koji ne diraju ljudsku nutrinu, a da Isus, govoreći o zaručniku u vezi posta, ukazuje na to da on ima pravi smisao samo ako otvara našu nutrinu i stvara stanje duboke duhovne osjetljivosti za njegovu osobu te pridonosi čovjekovoj nutarnjoj promjeni po njegovoj prisutnosti u nama. Ponovio je biskup: Novi čovjek se ostvaruje po prisutnosti u nama istinske i najveće novosti, Isusa Krista u snazi njegova Duha, njegove ljubavi, pobjednice nad smrću. Još je upozorio na Isusovu tvrdnju kako novo vino ne valja stavljati u stare mješine niti novu zakrpu na staro platno. Kazao je vjeroučiteljima kako vjeruje da u duhovnim vježbama nisu pokušali stavljati novu zakrpu na neka svoja ostarjela i onemoćala životna opredjeljenja i stanja, nego da su se nastojali iskreno i posvema otvoriti Isusu Kristu te on sa svom snagom svoje novosti uđe u njihova bića i obnovi ih kako bi mogli biti ljudi vjerodostojne riječi pred mladim naraštajima kojima su - usred istrošenih antropoloških modela - poslani biti svjedocima novoga čovjeka u Isusu Kristu. Poželio je da upravo tim putom budu blagoslov u hrvatskom društvu koje čezne za onom novošću koju mu može darovati samo Isusu Krist.

Suradnja sa župnicima

Pri koncu misnoga slavlja vjeroučitelji su uputili molitvu sv. Tereziji Avilskoj i uskliknuli geslo njezine Godine „Samo je Bog dostatan“. Biskup im je poželio da otiđu iz duhovnih vježbi u svijesti kako im je uistinu samo Bog dostatan. Zahvalio je Anđelku Koščaku za spremnost kojom je prihvatio predvoditi duhovne vježbe, predstojniku Katehetskog ureda Anti Iviću za njihovo organiziranje i župniku Mariu Saniću za gostoprimstvo. Na kraju je podsjetio vjeroučitelje na važnost tjelesne kulture i pozvao da ne budu ljudi duhovno zapušteni, nego surađujući sa svojim župnicima žive svoju duhovnost usred Božjeg naroda kojem pripadaju.

IVANKA MILIĆ, POVRTLARKA IZ VUKOSAVLJEVICE U ŽUPI TURNAŠICA

Svakodnevno molim krunicu Božanskog milosrđu jer je ono izvor moje snage

Razgovarala Ljiljana Marić

Ivanka Milić iz Vukosavljevice, filijala Župe Presvetog Trojstva u Turnašici, vlasnica je obiteljskoga poljoprivrednog gospodarstva, udovica i majka troje djece, 20-godišnje Ane, 16-godišnjeg srednjoškolca Marina i 10-godišnjeg osnovnoškolca Antonija. Zajedno sa suprugom Zvonkom počela se, prije 20 godina kada su osnovali obitelj, baviti uzgojem povrća, rajčice i paprike.

Prije dvije godine doživjela je težak životni pad zbog nagle smrti supruga. Dvadeset godina prelijepoga životnog zajedništva nestalo je preko noći. Međutim, taj težak životni udarac na poseban način je približio Bogu.

* Kako se živjela vjera u Vašoj obitelji i kako ste odgajali?

– U mojoj obitelji vjera se živjela dosta loše, kao dijete tek ponekad sam išla u crkvu. Moji roditelji nisu previše prakticirali vjeru, obilježavali smo samo važnije blagdane poput Uskrsa i Božića. Tako ju ni ja nisam baš ozbiljno shvaćala, vjerovala sam u Boga, ali bila je to slaba vjera.

* Je li u Vašem životu bilo nekih životnih prekretnica?

– Važna prekretnica u mom životu bila je smrt mog supruga. Tada sam dodirnula dno života. Da se to nije dogodilo, vjerojatno se ne bih toliko zbližila s Crkvom i vjerno koja mi je pomogla da se oporavim od toga životnog šoka. Moj je život sada nešto novo. Bog i vjera imaju posebno mjesto u mom srcu.

* Kako ste podnijeli gubitak supruga nakon 20 godina zajedničkog života?

– Gubitak supruga sam teško podnijela. Šok, tuga, praznina i usamljenost. Tu tugu i bol samo ja znam i najviše osjećam. Opet kažem – Bog je tu i znam da me nikada neće ostaviti.

* Kako ste se bez supruga snašli u obiteljskom uzgoju povrća, od čega obitelj i živi?

– Nakon suprugove smrti naslijedili smo obiteljsku mirovinu i nastavili se baviti uzgojem povrća, kao kad je on bio s nama. Teško je bez njega, ali snalazimo se i bori-mo, što samo rijetki razumiju. Za sve što radim zazivam Božji blagoslov, o Njemu razmišljam i dok radim i zahvaljujem mu na svemu što mi daje.

* Uspijevate li se odmoriti?

– Teško. Gotovo nikako. Poslovi oko uzgoja povrća počinju već u veljači i to traje do kraja studenog. Bez obzira na posao, ustajem se svako jutro u pola šest kada sin krene

u školu. Jedino se još uspijevam malo posvetiti našem Dobrovoljnom vatrogasnom društvu čiji sam član unatrag četiri godine, a to sam bila i prije, dok se nisam udala. Uz to sam još članica udruge Mladost iz Vukosavljevice koja njeguje seoske sportske igre te se natječemo s drugim mjestima tijekom ljeta. Ja se konkretno natječem u potezanju užeta te u nošenju košare na glavi.

* Tko Vam posebno pomaže u poslu, a tko u vjerskom dijelu života?

– Posebno mi pomažu djeca i sve radimo zajedno, znamo da drugačije ne može biti. U vjerskom dijelu života puno mi je pomogao naš župnik Mihael Kos. Nakon smrti supruga ja sam četiri mjeseca živjela na tabletama za živce shrvana od boli. Postala sam živi kostur i živi mrtvac. Nisam mogla ni jesti ni spavati i jako sam smršavjela. Župnik mi je tada rekao: “Vi trebate pomoći!” A ja sam pomislila kako meni nitko više ne može pomoći. Bila sam strašno nezadovoljna, u strahu, bez volje izašao. Život mi se raspadao. Župnik je došao k meni i molio nada mnom. Od tada se sve promijenilo. Nakon toliko nespavanih noći prvi sam puta zaspala u miru i od tada više nemam problema sa spavanjem. Sve se posložilo i krenulo ispočetka. Smogla sam snage da nastavim dalje. Konačno osjećam mir.

* U koga se najviše pouzdajete u svom životu?

– Najviše se pouzdajem u Boga i on mi je puno pomogao. Nikad se neću prestati moliti i u Njega vjerovati. Bog ima posebno mjesto u mom srcu, nikad me nije napustio i sve je moje molitve uslišao.

* Kako prakticirate svoj vjerski život?

– Svoj vjerski život prakticiram kroz svakodnevnu molitvu krunice Božanskog milosrđu. Uglavnom to moli cijela obitelj. Ljeti se malo teže okupljamo pa onda molimo svako pojedinačno. Posebno se još molim sv. Antunu Padovanskom jer sam na njegov blagdan još kao djevojka imala tešku prometnu nesreću u kojoj je automobil bio gotovo potpuno uništen, a mi smo ostali živi. Tada mi je majka rekla da se molim sv. Antunu što smo svi ostali živi. Uvijek na njegov blagdan hodočastim sv. Antunu

u Virovitici. Svake nedjelje idem na misu, a ponekad i preko tjedna ako je moguće. Ispovijedam se redovito i volim ići u crkvu jer tamo osjećam poseban mir i zahvalnost Bogu. Nikada nisam bez krunice jer ona je moje najveće blago.

DRUŽBA SESTARA SLUŽAVKI MALOG ISUSA U VOĆINU I SLAVONSKOM KOBAŠU

Po Isusovu primjeru služiti siromašnima, starima, zaboravljenima, napuštenima

Piše: Ljiljana Marić

Družba sestara Služavki Malog Isusa u Požeškoj biskupiji djeluje na području dviju župa, u Voćinu i u Slavonskom Kobašu. Samostan u Kobašu pripada Sarajevskoj provinciji, a onaj u Voćinu Zagrebačkoj. Ova je Družba relativno mlada i jedina koja je nastala na području Bosne i Hercegovine. Osnovao ju je prvi sarajevski nadbiskup, Josip Stadler, 1890. u Sarajevu.

Dolazak sestara u Kobaš

Kroz 37 godina upravljanja Vrhbosanskom nadbiskupijom nadbiskup Stadler je, među ostalim, osnovao i ubožnice "Betlehem" i "Egipat" koje je opskrbio gospodarstvima kako bi se mogle same uzdržavati. U tu svrhu je osnovao i Družbu sestara Služavki Malog Isusa kojima je povjerio služenje Kristu u siromasima. Na područje naše biskupije sestre su najprije došle u Kobaš,

1963. godine, i to, kako svjedoči s. Lucija Knežević, predstojnica samostana, zagovorom dr. Mije Pišonoća, tajnika nadbiskupa Štepinca. U početku su stanovale u obitelji prijatelja dok nisu izgradile svoju kuću na zemljištu koje je kupio tadašnji župnik Đuro Benić.

– Kuća se gradila uglavnom vlastitim novcem koji su sestre dobile od prodaje kipova i ručnih radova koje su same izradivale. U samostanu smo prihvaćali starije o kojima se nije imao tko brinuti, kao i djevojke koje su ostale same. Sestre su prihvatile i brigu oko uređenja i čišćenja crkve. Unatrag tri godine sestre vode župni vjeronauk te se brinu za liturgijsko pjevanje - objašnjava 71-godišnja predstojnica s. Lucija koja je sakristanaka te kuharica u samostanu.

Uz nju u samostanu još živi i djeluje 87-godišnja s. Terezija Posavec koja je inače bila orguljašica i sviračica u različitim župama, a u Kobašu vodi dječji zbor te svira na dječjoj nedjeljnoj misi. Obje sestre se brinu još za dvije starice u samostanu, a rado primaju svakoga tko dođe po duhovnu okrepju, savjet ili molitvu. Družba je imala u ovoj župi 12 djevojaka koje su se opredijelile za duhovna zvanja od kojih su još dvije na životu. I sama predstojnica, kako ističe, odlučila se za ulazak u ovu Družbu gledajući u rodnoj župi sestre koje su bile u toj zajednici.

Dolazak sestara u Voćin

U Voćin su sestre došle 1994. godine. Naime, kada su se Hrvati s Kosova počeli doseljavati na šire područje Papuka, veliki broj vjernika iz Letnice naselio se u Voćin. U novim prilikama proživljavali su sve teškoće izbjeglištva. Svećenici, koji su došli s vjernicima, molili su Družbu sestara Služavki Malog Isusa da budu uz obitelji u teškoćama i tako su sestre došle s narodom i započele svoje poslanje u Župi Pohoda Blažene Djevice Marije u Voćinu.

– Sestre su poznavale mentalitet tih ljudi jer su u župi Letnica surađivale u pastoralnom radu od 1946. godine. Kako je poslanje i zadaća naše Družbe da karizmom služenja, po Isusovu primjeru, budemo uz nejak, siročad, zapuštenu djecu, zaboravljene, starije, bolesne i siromašne, prihvatili smo suradnju u pastoralnom radu i u župi Voćin. Tu smo od 1994. godine prisutne kao duhovna molitvena potpora, kao socijalne radnice, savjetnice, vjeroučiteljice i odgajateljice. Naša voćinska zajednica sestara posvećena je sv. Rafaelu Arkanđelu. Novosagrađeni samostan i kapelicu u čast svetom Rafaelu 24. listopada 2013. godine blagoslovio je naš požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević koji je tada želio da po sestrama živi duh utemeljitelja Josipa Stadlera, da Bog po svetom Rafaelu prati svojim blagoslovom život i rad sestra-

ra - ističe predstojnica samostana s. Pavka Dujmović koja inače u crkvi ima službu sakristanke. Uz to vodi brigu za crkveno ruho, čistoću crkve te uređenje njezine unutrašnjosti kao i vanjskog oltara prigodom velikih hodočašća. Brine se za doček i prijem hodočasničkih grupa ako je voditelj svetišta u tome spriječen. Vodi liturgijsko pjevanje u Čeralijama u timskom radu sa s. Terezom. S animatorima obilazi bolesne i siromašne te pomaže u različitim pastoralnim potrebama u župi tijekom crkvene godine, posebno u adventu i korizmi.

Velika pomoć u pastoralu

Uz nju u voćinskom samostanu žive još tri sestre. Sestra Hermina Lozančić, koja je 8 godina živjela i radila na Kosovu, odnosno u Letnici gdje je majčinski pomagala i brinula se da u kuhinji uvijek sve bude kako treba te je i u Voćinu to nastavila raditi s istim žarom, iako su joj snage pomalo smalaksale. Pored nje se ne može proći, svjedoče sestre, da ne upita: "Kako ste?" Zadnje četiri godine radosno svjedoči ljubav Božju i među voćinskim vjernicima. Sestra Marija Doloroza Dadić brine se da samostanski vrt bude uredan i plodan raznim povrćem, voćem i cvijećem. Ima spretne ruke za izradu krunica, za šivanje i druge ručne radove. Sestra Marija Tereza Dokić je vjeroučiteljica i predaje vjeronauk učenicima od prvog do osmog razreda u Osnovnoj školi Voćin te drži župni vjeronauk, vodi liturgijsko pjevanje nedjeljama, blagdanima i prigodom dolaska hodočasničkih skupina. Vodi dječji i veliki zbor. Isto tako je zauzeta u radu s lit-

turgijskom sekcijom i u svetištu za vrijeme hodočašća.

Molitva na prvom mjestu

– Kako bi naše svjedočenje bilo plodno u godini posvećenog života, u dogovoru sa župnikom Mladenom Štivinom svakog 25. u mjesecu u našem samostanu sv. Rafaela slavi se sv. Misa, a potom se nastavlja cjelodnevno klanjanje za cijelu župnu zajednicu. Snažno prijateljstvo s Isusom pomaže nam da budemo radosni. Zajednica sestara

s osobitom ljubavlju njeguje i živi pobožnost prema Isusovu djetinjstvu - ističe s. Pavka Dujmović.

Sve osobe, koje se obraćaju sestrama za duhovnu pomoć i molitvu u svojim potrebama, sestre izručuju Božanskom djetetu da ih zaštiti svojom nježnošću i blagoslovi svetom ručicom. -Osnivač naše zajednice, nadbiskup Stadler, posebno nam je na srce stavio molitvu kazavši: „Ima jedan posao među svima najvažniji za svaku od vas, napose i za sve zajedno, posao o kojem svi ostali ovisе, posao o kojem ovisi spasenje duše vaše. Budete li taj posao dobro obavljale, obavljat ćete i sve druge dobro i spasit ćemo duše svoje... MOLITVA, taj sveti, i prijateljski, i djetinji razgovor sa samim Gospodinom Bogom, Ocem i najvećim našim dobročiniteljem.” Eto, i dobri utemeljitelj Stadler, kojega su zvali sirotinjski otac i majka, skrbio je za sve nejake osobe koje su mu se obraćale, kao da skrbi za samoga malog Isusa. Danas mu se možemo moliti da zagovara kod Oca sve u duševnoj i tjelesnoj pogibelji. On je istinski zaštitnik i zagovornik siromaha. To osobito spominjem zato što je i sam odrastao bez roditelja pa je veći dio svoga djetinjstva proveo na području naše biskupije, u požeškom sirotištu. Upravo zato molimo njegov zagovor za potrebe školovanja naše djece i mladih. Nadasve je častio nebesku majku s Djetetom Isusom u naručju. Svakodnevno je molio sva otajstva krunice. Zato i mi u našoj voćinskoj župskoj zajednici svaki dan molimo krunicu, osobito šestu deseticu koju prikazujemo za duhovna zvanja, a što je uveo naš župnik, vlč. Mladen Štivin - objašnjava predstojnica.

Duhovna zvanja

Sestre su zahvalne Bogu i svima koji s njima mole za duhovna zvanja te za one mlade koji su u svom srcu čuli Isusov poziv te mu se odazvali. Naime, u župi postoji više kandidata za svećenike, a i njihova zajednica je sretna što je Isus pokucao na srca obitelji te što su se njihovoj zajednici pridružile nove sestre: s. Marina Perić, s. Stana Matić te Nikolina Džavić koja ga radosno slijedi na putu duhovnoga poziva. –Velike su potrebe Crkve i naše zajednice za novim radnicima na Gospodnjoj njivi. Zato neka nam Gospodin udijeli milost radosti novih svetih poziva i odaziva. Neka nas učini strpljivima i velikodušnima, neka nam pomogne radosno svjedočiti koliko smo blagoslovljene svetim cjelovom poziva - poručuje s. Pavka s ostalim voćinskim sestrama.

»Mistika otvorenih očiju«

I danas, nakon više od sto godina postojanja, ova redovnička zajednica nastoji sačuvati svoj prvotni identitet, a koji je sadržan u samom imenu Družbe, a to je služenju Bogu u ljudima, posebice siromašnima, gladnima, napuštenima i ožalošćenima. Ime Družbe sadrži njezinu posebnost koju duguje mističnom iskustvu svoga Utemeljitelja Josipa Stadlera pred tajnom otkupljenja Sina Božjega. Njegov život bio je trajna kontemplacija ljubavi Božje koja se očitovala u liku malenog Djeteta u jaslama koga je gledao u svakom siromahu. Tu "mistiku otvorenih očiju", po kojoj prepoznaju Krista u malenima i svim srcem mu služe, sestre su preuzele od svoga Utemeljitelja preko kojega ih je Duh Sveti obdario i posebnom karizmom služenja potrebitima. Poslanje Družbe je "sudjelovati u životu Crkve brinući se za nekaju Isusovu braću: bolesne, siromašne, napuštenu djecu i stare osobe." (Obnovljene Konstitucije Družbe, Zagreb, 1986., čl. 5.)

ZAVRŠNA PRIREDBA UČENIKA KATOLIČKE OSNOVNE ŠKOLE U POŽEGI

Pokazali svoj rast u znanju, kreativnosti i različitim talentima

Nakon što su u petak, 12. lipnja, učenici koji pohađaju produženi boravak odradili svoju završnu priredbu pod vodstvom svojih učiteljica, isto su učinili i ostali učenici Katoličke osnovne škole u Požegi uvečer 15. lipnja u Dvorani svete Terezije Avilske.

Zanimljiv i nadasve dinamičan program sastojao se od nekoliko dijelova. Nakon svečanoga intoniranja hrvatske himne u prvom dijelu predstavili su se stariji zbori, pod vodstvom prof. Ljube Šolić, skladbama „Aleluja“ i „Rock my soul“. Potom je sve prisutne pozdravio voditeljski par, Helena Kesić i Luka Mršić. Maleni i nadasve simpatični zbor prvašića predstavio se skladbama „Zeko moj“ i „Pčelica“. Voditeljski je par u intermezzima nastupa zbora i dramskih družina nabrajao uspjehe i postignuća učenika krenuvši od matematike, informatike, geografije, hrvatskoga jezika, tehničke, glazbene i tjelesne kulture te ostalih.

U nastavku se programa predstavio

zbor drugog razreda skladbama „Cinguli, rajnguli“ i „Došo, došo Juro je“. Nastupile su i Mia Čorluka te Hana Boban literarnim sastavcima „Buđenje“, odnosno „Klas“, a nakon njih publiku je razveselila lutkarska družina trećeg razreda igrokazom „Proljeće je tu“ i dramska družina nižih razreda veselim igrokazom „Uh, ta lektira“. Zbor trećeg razreda otpjevao je i scenski dočarao skladbe „Katarina, zlata kći“ te „Na kamik sela Anica“ u kojima je korepetitor vlč. Mario Večerić zamijenio svoj cjelovečernji instrument (glasovir) harmonikom. Nika Gogić je za vrijeme skladbe „Lavanda“, koju je izveo zbor četvrtog razreda uz solo dionice Brune Pavičića, pokazala publici svoj nagrađeni likovni rad koji je u konkurenciji nekoliko tisuća radova izabran kao najbolji.

Pred kraj programa prisutnima se obratio ravnatelj Škole, vlč. Želimir Žuljević. Najprije je zahvalio učenicima za sav trud koji su uložili tijekom ove nastavne godine, za sva postignuća kojima su razveselili ne samo sebe i svoje roditelje nego i čitavu školu, a napose za dobrotu i uzornost jer otkuda se god vrata, o njima se čuju samo riječi hvale. Potom je zahva-

lio roditeljima jer prate rad Škole i žive u zajedništvu s njom. Zahvalio je i svojim djelatnicima za sav trud i odricanje koje je neophodno u ovom poslu. Na koncu je vlč. Žuljević posebne riječi zahvale uputio i osnivaču Katoličke osnovne škole u Požegi, biskupu dr. Antunu Škvorčeviću te ga pozvao da se obrati s nekoliko riječi.

Biskup se pridružio ravnateljevima zahvalama djeci na izvedenom programu, djelatnicima na žrtvi i ljubavi kojom služe djeci te roditeljima u nastojanjima oko toga da Katolička škola bude produžena obitelj. Kazao je kako primjećuje da djeca tjelesno rastu i postaju sve viša i dodao da je još zamjetljiviji rast koji se ostvaruje u njihovim mladenačkim srcima po roditeljskoj i učiteljskoj dobroti i ljubavi koju u njih ugrađuju. Istaknuo je kako djeca u Katoličkoj školi duhovno rastu u cjelovitosti odgoja nadasve po povjerenju i otvorenosti Isusu Kristu, po zahvaćenosti njegovim svjetlom i ljubavlju, moćnijom od svih ljudskih nastojanja. Zahvalio je roditeljima što prepoznaju vrijednost Katoličke škole koja djecu odgaja po Isusovu modelu čovjeka. Program je završio nastupom velikog i malog zbora, skladbom „Hvala ti mama, hvala ti tata“.

MISA ZAHVALNICA UČENIKA KATOLIČKIH ŠKOLA U POŽEGI

Godina je bila uspješna onoliko koliko smo prijateljevali s Isusom Kristom

Učenici i djelatnici Katoličke osnovne škole i Katoličke gimnazije s pravom javnosti u Požegi okupili su se posljednjeg dana nastavne godine, 16. lipnja, u požeškoj Katedrali sv. Terezije Avilske kako bi zahvalili Bogu za još jednu sretno završenu školsku godinu. Misu zahvalnicu predvodio je biskup Antun Škvorčević u zajedništvu s predstojnikom Ureda za katoličke škole Požeške biskupije, Ivicom Žuljevićem, ravnateljem Katoličke gimnazije Robertom Mokrim, ravnateljem Katoličke osnovne škole Želimirom Žuljevićem te vjeroučiteljima u navedenim školama, Antom Ivićem i Mariom Večerićem.

Na početku slavlja biskup je - nadovezavši se na ulaznu pjesmu „Ovo je dan“ - objasnio učenicima da je ovo dan kada želimo zahvaliti Bogu što je bio s nama svaki dan tijekom minule školske godine i želio u nama ostvarivati svoj veliki naum. Dok mu zahvaljujemo za sve postignute uspjehe, moramo ga zamoliti da nam i oprosti za sve naše propuste, napose onima koji zbog svoga pomanjkanja truda nisu postigli najbolji uspjeh na kraju školske godine, istaknuo je biskup.

LJETNI SUSRET MINISTRANATA U VELIKOJ

Imati sluh za Isusov govor u srcu

U Velikoj se od 29. lipnja do 1. srpnja održao trodnevni prvi ljetni susret ministranata iz različitih župa Požeške biskupije. Pod vodstvom povjerenika za duhovna zvanja, Ante Ivića i povjerenika za ministrante, Danijela Engelmana susret se odvijao u odmoru, igri, šetnji u prirodu te različitim duhovnim programima.

Na kraju susreta pohodio ih je biskup Antun Škvorčević i zajedno s njima slavio svetu misu u crkvi sv. Augustina. Izrazio je radost što su ministranti ponovno u Velikoj, međusobno se povezuju te u molitvi i igri pronalaze način ispuniti svoja srca plemenitim sadržajima, a u svetoj misi prisutnošću Isusove ljubavi s križa kojoj uvijek služe kod oltara.

U homiliji im je progovorio o Božjim inicijativama i njihovu napose snažnom očitovanju u Abrahamu koji je u 100. godini života primio sina jedinca Izaka, oca židovskog i drugih naroda, a koji je na svoj način predznak Isusa Krista, njegove žrtve na križu po kojoj je rođio nebrojena mnoštva naroda na slobodu sinova i kćeri Božjih. Biskup je podsjetio ministrante da su se i oni pojavili na svijetu Božjom inici-

jativom, ali da ljepotu njihova postojanja ranjava Zli s mrakom koji u njih unosi te čovjek može postati njime opsjednut, kako nam tumači današnje Evanđelje. Upozorio je ministrante kako se Isus u evandeoskom ulomku očituje jačim od Zloga, ozdravlja opsjednute i uspostavlja ih u dostojanstvu i ljepoti slobode djece Božje. Kazao im je da je Isus konačno u svojoj smrti na križu slomio moć Zloga i smrti, koju slavimo u svetoj misi na oltaru, a kojoj oni tako revno i vjerno služe. Još ih je upozorio kako mnogi ljudi imaju sluh za Isusov govor u srcu, slijede njegov poziv te ih je potaknuo da oni u molitvi, a napose u slavlju svete mise budu takvi te prepoznaju zove li možda i njih da krenu putem svećeničkoga zvanja, kako su to u srcu pročitala sedmorica mladih svećenika Požeške biskupije, zare-

đenih minule subote. Biskup je obećao da će moliti za ministrante da ne budu gluhi za Božji govor.

Na svršetku slavlja zahvalio je povjereniku Iviću i Engelmanu za vođenje susreta, a župniku Saniću za gostoprimstvo u Domu sv. Augustina.

U homiliji protumačio je najvišteno evanđelje o Isusovu ozdravljenju deset gubavaca te izazovnu činjenicu da mu se vratilo zahvaliti samo jedan od njih, stranac Samarijanin. Kazao je kako su ostala deveterica bila zadovoljna svojim ozdravljenjem i nisu se maknula dalje od toga, a da je onaj koji se vratio prepoznao u Isusu snažnu osobu, povezao se s njim vjerom

i tim putem s njim stigao do punine koju on može darovati, do pobjede nad smrću. Biskup je spomenuo učenicima kako je važan njihov marljivi rad i uspjeh koji su željeli postići i uz pomoć Božju. Dodao je i kako bi bilo premalo da ostanu samo na toj razini jer im srce kaže da su stvoreni za besmrtnost, puninu života koju može darovati samo Isus Krist. Naglasio je da je,

DJELATNICI HRVATSKOG CARITASA POSJETILI POPLAVLJENA PODRUČJA

Zahvala požeškom biskupu i Caritasu za pruženu pomoć nastradalima

Prigodom obljetnice poplava koje su pogodile požeški kraj te župansku Posavinu 2014. godine, Hrvatski Caritas organizirao je posjet djelatnika biskupijskih Caritasa tim područjima. Djelatnici su na čelu s predsjednikom Hrvatskog Caritasa, biskupom Josipom Mrzljakom, i ravnateljem Fabijanom Svalinom pohodili 10. lipnja Pleternicu u Požegu. U Pleternici ih je dočekao biskup Antun Škvorčević sa župnikom Antunom Čorkovićem i ravnateljem Caritasa Požeške biskupije, Goranom Lukićem. U pozdravnoj riječi biskup Škvorčević ih je kratko upoznao s poviješću župe i svetišta Gospe od Suza u Pleternici. Župnik Čorković prikazao je sam događaj poplave 14. na 15. svibnja 2014. i

ponovljena stradanja 14. rujna iste godine kada je rijeka Orljava potopila njive i brojne kuće u pleterničkom Gradcu te kako je četrdesetak volontera poslije povlačenja vode svakodnevno obilazilo nastradale i pomagalo u čišćenju kuća i okućnica te izradilo popis oštećenja kuća i uništene kućne opreme.

Ravnatelj Lukić upoznao je okupljene na koji je način Caritas Požeške biskupije pomogao nastradalima. Kazao je kako je već na početku poplave biskup Škvorčević s ravnateljem Caritasa i župnikom posjetio to područje i kako se odmah započelo s organiziranim pomaganjem nastradalima. Istaknuo je da je u isto vrijeme na tlu Požeške biskupije, uz pleternički Gradac, poplavama bio zahvaćen i Lipik, Bokšić Lug, Kuzmica i Jakšić s ukupno 628 obitelji. Dodao je da je Caritas Požeške biskupi-

je 17. svibnja 2014. uputio apel za pomoć poplavljenima na koji su se odazvali brojni ljudi te je biskupijski Caritas, uz financijska sredstva (nešto više od 3 milijuna kuna), prikupio i oko 25 tona hrane, 15 tona odjeće i obuće, 5000 litara vode, oko 25 tona higijenskih potrepština te različitog građevinskog materijala. Caritas je uputio nastradalima pitku vodu, hranu, odjeću i obuću, higijenska sredstva, različit građevinski materijal, bijelu tehniku i namještaj. Pribavio je 112 kompleta udžbenika za djecu stradalih obitelji u poplavama te za zimnicu dostavio različitu hranu. Pomoglo se i u plaćanju električne energije, obnovi 4 kuće u pleterničkom Gradcu, a 541. obitelji uručeno je po 2.000 kuna pomoći za proljetnu sjetvu. U pomaganju ljudima nastradalima u poplavi svakodnevno je sudjelovalo 50 volontera u svim poslovima koji su bili potrebni u Caritasu.

Biskup Škvorčević zahvalio je nazočnom vodstvu Hrvatskog Caritasa i svim predstavnicima biskupijskih Caritasa za pomoć koju su pružili poplavljenim obiteljima u Požeškoj biskupiji istaknuvši kako je i ovom prigodom nevolju prouzročenu poplavama pobijedila organizirana dobrotu i plemenitost koju je tom prigodom promicao Caritas. Svi su posjetili dijelove pleterničkog Grada koji su bili potopljeni, a potom se uputili u Požegu gdje ih je biskup Antun upoznao s povijesno-kulturnom crkvenom baštinom Požege, poveo ih u srednjovjekovnu crkvu sv. Lovre i u Katedralu te nakon toga pozvao na objed u Caritasovu kuhinju koja djeluje u Domu pape Ivana Pavla II. Predsjednik Hrvatskog Caritasa, biskup Mrzljak, uručio je biskupu Škvorčeviću i ravnatelju Lukiću Zahvalnicu za sve što su učinili u nastojanju oko pomoći nastradalim ljudima u poplavama.

Stari papir za nove knjige

Već treću godinu zaredom Caritas Požeške biskupije organizira akciju „Stari papir za nove knjige“ kojom želi prikupiti sredstva za pomoć učenicima u kupnji novih udžbenika i školskog pribora potrebnog za nadolazeću novu školsku godinu. Kako je prijašnjih godina akcija bila veoma uspješna, iako je konjatelj za stari papir bio smješten samo u središtu Caritasa u Požegi, ove godine su

u dogovoru sa župnicima kontejneri postavljeni i u Našicama, Slatini i Novoj Kapeli, dok se u Okučanima papir prikuplja u župnim prostorijama. Akcija se trebala provoditi od 1. do 30. lipnja ove godine, ali je zbog velikoga interesa produžena i trajat će dok god bude postojao interes. U akciju se može uključiti i novčanim donacijama na račun Caritasa IBAN HR4223860021130011296.

U akciji „Žetva“ prikuplja se pšenica, brašno i novac za potrebite

Caritas Požeške biskupije kroz mjesec srpanj i kolovoz organizira već tradicionalnu akciju „Žetva“ koja ima za cilj prikupiti pšenicu, brašno i novčana sredstva koja će se na dekanatskoj i župnoj razini uputiti za pomoć obiteljima u potrebi. Kako se akcija odvija već dugi niz godina većina, većina župa provodi ju na već uhodane načine koji najviše odgovaraju njihovim mogućnostima. Biskupijski Caritas pobrinuo se oko promidžbe same akcije te su ove godine otisnuti novi plakati i letci koji su poslani svim župama. Caritas je dogovorio i suradnju s pojedinim mlinovima i silosima gdje je moguće donirati dio pšenice koja se tamo dostavlja te tako svi koji to žele mogu ostaviti dio svoje pšenice za potrebe Caritasa u silosima AGROBIT d.o.o. u Brodskom Stupniku, PJ SILOS u Požegi te u mlinovima u Brezinama, Okučanima, Jakšiću i Cerovcu. U akciju se može uključiti i novčanim donacijama na račun Caritasa IBAN HR4223860021130011296.

NADA I PREDRAG ŠARIĆ IZ PLETERNICE RODITELJI SU PETERO DJECE

Svojim djelima pokazati kako treba živjeti vjeru

»U ovoj se kući pozdravlja: Hvaljen Isus i Marija« – piše ovo na ulazu u kuću Nade i Predraga Šarića iz Pleternice što jasno govori o kakvoj je obitelji riječ – vjerničkoj. I to ne samo deklarativno.

Obitelji iz koje potječem vjera se stvarno živjela. S nama su bili dida i baka i ja ih iz djetinjstva pamtim uvijek s krunicom u ruci. Svake večeri smo obavezno imali obiteljsku molitvu. I u crkvu smo išli redovito. Pjevala sam u zboru u Starom Slatniku, mom rodnom mjestu, do 18. godine kad sam se udala. I ne samo to, pomagati drugima bilo je sasvim normalno. Ne samo siromašnima u novcu, nego lijepom riječju i utjehom ili na druge načine. Kod nas se živjelo djelom, riječju i molitvom – prisjetila se Nada, inače zaposlena na računovodstvu pleterničke osnovne škole.

Otac je radio u Njemačkoj, a mama je s nama redovito išla u crkvu. I na devetnicu Gospi od Suza. Kao mlad u crkvi sam i ministrirao i čitao. Pokojni župnik Petrak me čak usmjeravao da idem u svećenike, ali nije uspio, oženio sam se. Kada je prvi puta nakon svadbe došao blagosloviti našu kuću, dobio mi je: *Eto ti sada* – kroz smijeh je ispričao Nenad, profesor stručnih predmeta u Obrtničkoj školi.

A mene je pogledao i rekao: *A, ti si ta!* – dodala je Nada.

Za sretan brak nužno je razumijevanje i tolerancija

Zajedničku obitelj Nada i Predrag počeli su stvarati prije 25 godina. Osim što će u ovoj godini obilježiti obljetnicu braka, ona će za njih dvojice ostati zabilježena i po tome što su u njoj udali prvu kćer te krstili najmlađeg sina. U obitelji Šarić je čak sedmero članova. Najstarije dijete jest 24-godišnja Antonija koja je nedavno diplomirala na zagrebačkom FER-u te se, na blagdan sv. Antuna Pa-

dovanskog, udala za Antonija s kojim će nastaviti živjeti u Zagrebu. Sinu Hrvoju su 22 godine, upisao je treću godinu na osječkom Elektrotehničkom fakultetu, no od ovog ljeta odlučio je život usmjeriti u drugom smjeru: počeo će se školovati za svećenika. Drugi sin Šarićevih, Mario, maturant je Ekonomске škole i igrač je pleterničke „Slavije“. Svoju budućnost ipak vidi u ekonomiji, a ne nogometu. Najmlađi su članovi obitelji petogodišnja Monika i dvomjesečni Mihael.

Odrastao sam u obitelji u kojoj je bilo petero djece, supruga također. Oboje dobro znamo što znači život u višečlanoj obitelji. Ja jednostavno volim djecu. Dvadeset godina treniram mlade kategorije u „Slaviji“ pa sam i izvan obitelji s djecom. Također,

život me odveo u Obrtničku školu pa i tamo radim s djecom, s kojom nemam nikakvih problema – kazao je Predrag.

Majka je poziv koji se živi 24 sata, no troje djece je već odraslo i s njima nemam mnogo posla, sada oni meni pomažu. Uglavnom, stigne se sve obaviti. A što se tiče 'recepta' za sretnu obitelj - tolerancija i razumijevanje jako su bitni. No, najvažnija je ipak ljubav, ona je na prvom mjestu jer kada nekoga voliš, onda nema problema s razumijevanjem i tolerancijom – dodala je Nada.

Obitelj je jezgra svega

S obzirom na obveze na poslu, u školi i 'nogometne hobije' muških članova obitelji, Šarićevi su rijetko preko dana svi zajedno. Pa čak i nedjeljom.

Okupimo se tek kasno poslijepodne na zajedničkoj kavici i ti su nam trenuci najljepši. Općenito, svi ljudi, i rodbina i susjedi, prije su se više družili i komunicirali. Sada svatko ima svoju 'čarobnu kutiju' – TV, laptop, mobilni... I kod nas je ponekad tako, ali, iako nas je teško okupiti, nastojimo bar u vrijeme korizme i adventa zajedno moliti kao što su naši stari radili – rekla je Nada. S njom se, naravno, slaže i Predrag, a svoja razmišljanja o životu i vjeri nastoje preneti i na djecu koja ih, kažu, za sada u tome slijede. Bitno je svojim djelima pokazati kako treba živjeti život i svoju vjeru i mi se u tome trudimo. Primjerice, mislim da je važno poštivati rodbinu i kod nas je običaj da jedni drugima idemo za blagdane, na krstike, krizme... Brat moje supruge živi u Njemačkoj, ali obavezno dolazi k nama na takva slavlja, a mi im uzvraćamo i odemo svagdje gdje imamo rodbinu, npr. u Hercegovinu. Dakle, poštivanje svoje uže i šire obitelji je važno. Obitelj je jezgra svega. Isto tako je bitno biti čovjek, neovisno o tome tko si i odakle si. Svemu tome nastojimo poučiti našu djecu – zaključio je Predrag.

Marija i Viktor Jurić obnovili bračne zavjete u alilovačkoj kapelici

Iako danas mnogi bračni parovi koji ne mogu imati djece pokušavaju dobiti dijete svim metodama, pa i onima koje Crkva smatra etički nedopuštenima, Marija (Mara) i Viktor Jurić iz Alilovaca u Župi Kaptol prihvatili su taj križ kao Božju volju. Unatoč tome što nemaju vlastitu djecu, njihov obiteljski dom pun je fotografija djece njihove brojne rodbine koja se okupila na slavlju njihova zlatnoga bračnog jubileja. U alilovačkoj kapelici pred župnikom Josipom Klarićem obnovili su svoje bračne zavjete te posvjedočili svoju živu vjeru.

Za dugotrajnost u braku važna je strpljivost. Vjera u tome ima veliku ulogu - ističe Mara. Već godinu nakon vjenčanja Viktor i Mara otišli su na rad u Francusku, u Pariz.

Viktor dodaje da ih je vjera držala i u tuđem svijetu. -Tamo smo također bili jako vezani za Crkvu. Bio sam u crkvenom odboru i u folkloru, koje je vodila Hrvatska katolička misija, te u crkvenom zboru. Posebno sam se angažirao u okupljanju naših ljudi u okviru Hrvatske katoličke misije. Nažalost, sve se to počelo osipati našim povratkom u Alilovce 1975. godine - ističe Viktor koji rado sa suprugom pomaže drugima uključujući se i u aktivnosti župnog Caritasa.

FRANJO GABELIĆ, VLASNIK PILANE U VOĆINU

Uz Božju pomoć i Marijin zagovor radosno i strpljivo obavljam svoj posao

Piše i snimila: Višnja Mikić

Jedna pjesma kaže otprilike ovako: “Moj zavičaju, najljepši kraju, u tebi sam se rodio ja!” I doista, svatko od nas će priznati kako je zavičaj najljepši i kako ga ponese u duši krene li bilo kamo. U svim borbama života pratit će nas zvuci, slike i mirisi zavičaja.

Franjo Gabelić, vlasnik pilane u Voćinu, pošao je, kako stari kažu, „trbuhom za kruhom“ iz rodnoga Žepča. Radio je desetak godina u Njemačkoj, bio dobar radnik, poštivao rad i red. Poslije toga bio je hrvatski branitelj. A onda 1996. godine dolazi u Voćin.

Raditi uredno i kvalitetno

Nije očekivao idilu, ali ni ovoliko rana koje je nanijela ljudska mržnja i velikosrpski apetiti. Slavonsko tlo bilo je natopljeno krvlju mještana koji su život mučenički završili kraj rodnog praga, u svom selu. Ruševina crkve Majke od Utočišta ranjivala je dušu svakog vjernika, ali ni od koga nije napravila ruševinu. Naprotiv, snažila je vjeru. I baš tu, u Voćinu, Franjo otvara novu stranicu svoga života: otvara pilanu. U ovom poslu prilično se dobro snašao.

– Teška su vremena, ali ako se radi, ima se. Puno radim, pomaže mi i supruga, pogotovo kad moram otići s pilane zbog nekih obveza. Kćeri su odrasle i krenule su svaka svojim putem. Imaju i obitelji: jedna živi u

Slatini, druga u Njemačkoj. Naši ljudi znaju reći kako je bilo i boljih dana. I jest. Nekada je pilana radila u dvije smjene, a u svakoj je bilo sedam radnika. Danas ste ovdje vidjeli samo dvojicu. Uvijek sam imao vrijedne, mlade i obrazovane radnike. Momci, koji sada rade, iz Voćina su. Prilagođavam se situaciji i poslovnim partnerima. Najvažnije je raditi uredno i kvalitetno. U tome i uspijevam. Trenutno izrađujem palete za gospodina Ciprijanovića („Ciprijanović d.o.o.“ za preradu i proizvodnju proizvoda od drva itd.). Oni su, kao poslovni partneri, korektni, uredno plaćaju i lijepo surađujemo. Bilo je i onih kojima posao nije išao pa su se ugasili i meni ostali dužni, ali što se može – kaže Franjo.

Plaće radnicima ne kasne

Saznali smo da kvalitetne trupce nabavlja najviše u voćinskoj Šumariji, a povremeno u Gorskom kotaru. Svoje radnike uredno plaća.

– Plaću zaposlenicima isplaćujem svakog 5. u mjesecu i tako svih 20 godina, koliko radim. Plaća nikada nije isplaćena dan poslije, samo dan prije i zbog toga sam sretan. Uredno podmirujem i sve obveze prema državi. Pilana mi nikada nije bila „u blokadi“, nikome nisam dužan, nisam ni posuđivao kako bih opstao. Jednostavno radim koliko mogu i pošteno, uz Božju pomoć i Marijin zagovor – priča naš domaćin.

Franjo ima 62 godine. Nada se zdravlju i poslu još naredne 3-4 godine, a onda bi, rado, u mirovinu. Do tada će, kao i proteklih godina, raditi i surađivati sa svima u Voćinu.

– Uspješno surađujem s Osnovnom školom Voćin i pomognem im kad i kako mogu. Dobro surađujem s općinom i načelnikom, a pogotovo s Nogometnim klubom Voćin, koji ima tri ekipe (uzrasta), a natje-

če se u Prvoj županijskoj nogometnoj ligi. Što god im zatreba, ja učinim za njih ako mogu. To su naši pravi momci. U Voćinu se promijenilo nekoliko svećenika otkad sam doselio i radim na pilani, ali sa svima sam izvrsno surađivao, kao i sada s vlč. Mladenom Štivinom. Oni znaju da na moja vrata uvijek mogu pokucati, u svakoj potrebi. Tako će biti i ubuduće, dok mogu raditi i pomagati, no moja, kao i svačija budućnost, u Božjim je rukama - kako On da, tako će biti - ističe Franjo Gabelić.

Posti i pomaže bližnjima

U Žepču su Gabelići slavili uvijek Veliku Gospu, odnosno Uznesenje BDM. Ovdje, u Voćinu, slave Malu Gospu ili Rođenje BDM. No, kaže Franjo, važno je da je Gospa uvijek s njima. Ona ih brižno čuva, a u svim napaštima i kušnjama tješi, kao i sve koji joj se utječu. Zato ona i jest Majka od Utočišta. Ovdje, pod zvonikom njezine crkve, novonikle ljepotice, po uzoru na srušenu, Franjo sa suprugom radi i živi svoje dane.

–Majka mi je još živa u Žepču. Braća i ja redovito je posjećujemo, a onda malo prelistamo i uspomene iz djetinjstva i mladosti. Majci Božjoj redovito se molimo. Tako smo naučeni od malih nogu - poručuje Franjo.

Saznali smo kako Franjo i njegova supruga puno poste. Post pročišćuje organizam, a dušu njeguje, oplemenjuje i osposobljava za dobro te za pomoć bližnjemu, bratu u potrebi. Zna to Franjo, zato, dok posti, razmišlja kome u konkretnoj situaciji treba pomoći. I to čini srcem i brzo.

Dok smo se rastajali s njim, a malo zatim s voćinskim zvonikom i pitomim kralolikom, što smo mogli poželjeti nego doći opet i popričati s čovjekom koji živi svoju vjeru radeći i čineći dobro, koji se hrani molitvom i postom.

GODIŠNJI KONCERT U POŽEŠKOJ KATEDRALI

Glazbena ljepota koja se doživljava srcem

Na svetkovinu Presvetog Srca Isusova, 12. lipnja, u predvečerje blagdana sv. Antuna Padovanskog, zbor požeške Katedrale, predvođen orguljašem i dirigentom Alenom Kopunovićem Legetinom, održao je svoj tradicionalni godišnji koncert u Katedrali.

Na koncertu je bio nazočan biskup Antun Škvorčević sa svećenicima i đakonima te brojnim drugim ljubiteljima glazbe grada Požege i okolice. Koncert je započeo s pjevanjem zbora a capella u svetištu Katedrale koji je izveo: Ola Gjeilo (1978), Ubi caritas; A. Arhangelski, Ninje otpušćaješi; Nepoznati autor, Angjel vopijaše; P. I. Čajkovski, Tebje pojem; Franz Biebel, Ave Maria. Potom je zbor s pjevališta Katedrale uz pratnju novih orgulja izveo bogat i raznolik program: V. Miserachs Grau, Regina caeli; Cesar Franck, Domine, non

secundum peccata nostra; Joseph Bonnet, Variations de Concert; Louis Vierne, Kyrie (Messe Sollenelle); W. A. Mozart Alleluia (iz

U voćinskom svetištu održan koncert pučkih crkvenih pjesama

Očuvati ovu posebnost hrvatske tradicijske baštine

Organizaciji KUC-a Travno i Župe Pohođenja Blažene Djevice Marije Voćin, u nedjelju 21. lipnja u voćinskoj svetišnoj crkvi održan je koncert tradicijskih pučkih crkvenih pjesama pod nazivom “Svi sveci i svetece Božje”. Na koncertu su nastupili: KUD Dika Slatina, ŽPS Matke iz Župe sv. Leopolda Mandića Virovitica, KUD Ivan Filipović iz Velike Kopanice, ŽPS KUD-a Ravnica Stari Perkovci, MVS Sinovi atara iz Zagreba te Župni zbor Voćin.

Koncert “Svi sveci i svetece Božje” koji je pripremila Marija Gačić tematizira pučke crkvene pjesme posvećene svecima. Ljudi su se oduvijek utjecali svecima kao zagovornicima pa tako pjesme posvećene njima donose različite probleme i molbe za njihovim rješenjem. Neke od njih opisuju živote svetaca te apeliraju na slušatelje da se povedu za njihovim pozitivnim primjerima. Ove pjesme izvedene su prigodno: uz blagdan dotičnoga sveca, pri hodočašćima u svetišta određenih svetaca ili uz crkvene godove, kirvaje, kada lokalna zajednica sla-

vi svoga sveca zaštitnika.

Kolaž svetačkih pjesama počeo je litanim, a nastavio se pjesmama posvećenim starozavjetnim svecima, preko neizostavnih marijanskih pjesama do novozavjetnih svetaca i svetaca mučenika te omiljenog sveca u Hrvata, svetoga Antuna Padovanskoga. Posebnost koncerta bile su pjesme voćinskog župnog zbora i KUU “Voćin” koji su predstavili kulturnu posebnost svoje lokalne zajednice u kojoj već dvadesetak godina žive Hrvati s Kosova.

Ovaj koncert, kako je istaknuo župnik Mladen Štivin, prvi je ovakav koncert na kojem su se mogle čuti pjesme posvećene svecima jer do sada su se čule

moteta Exsultate jubilate KV 165); Joseph Haydn, Insanae et vanae curae (Motet za zbor i orgulje); William Steffe, Glory, glory Halleluja (originalna verzija).

Nakon toga je Josip Devčić, generalni vikar i prepošt Stolnog kaptola, u ime nazočnih čestitao biskupu Škvorčeviću imendan. Čestitci su se pridružila djeca iz Katoličke osnovne škole predavanjem svojih crteža i cvijeća kao posebnog imendanskog dara te djeca iz požeškoga Dječjeg vrtića „Sv. Leopold Mandić“. Biskup Škvorčević zahvalio je za čestitku i spomenuo kako je koncert pomogao slušateljima da na svetkovinu Presvetog Srca Isusova ožive u dimenziji srca. Kazao je da naše uši registriraju zvuk glazbe, a srce dohvaća njezin sklad, ljepotu, dubinu, širinu, snagu i visinu koja nas uzdiže iz naše povezanosti za zemlju sve do Božje stvarnosti. Podsjetio je kako je Ludwig van Beethoven, čija je glazba također izvedena na koncertu, potkraj života bio gluhi, ali je i dalje skladao jer je srcem, a ne ušima proživljavao glazbenu ljepotu. Biskup je zahvalio katedralnom zboru, zborovodi i orguljašu Alenu Kopunoviću Legetinu te solistici Mariji Tičl za sve ono što su im glazbom podarili. Svima nazočnima na koncertu zahvalio je što večeras nisu bili gluho požeško srce, nego srce koje je čulo ljepotu i duhovnu snagu, postalo obogaćeno i ispunjeno iskustvom one stvarnosti kojoj po Božjoj zamisli pripadamo. Mnogobrojni slušatelji nagradili su biskupa i izvođače dugotrajnim i snažnim pljeskom izražavajući oduševljenje izvrsnošću izvedbe koncertnih skladbi.

U korak s liturgijskim vremenom

LITURGIJSKA GODINA B

Piše: Josip Krpeljević

PETNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju (Am 7, 12-15) slušamo kako prorok Amos (8. st. pr. Kr.) ne potječe iz plemenita roda niti je obrazovan; sam za sebe kaže da je stočar i uzgajivač divljih smokava. Bog ga poziva da prorokuje izraelskom narodu. Amos doživljava neprihvatanje i progon iz kraljevskog svetišta Betela, ali ostaje siguran u svoj poziv. Za drugo čitanje imamo početak poslanice Efežanima (1, 3-14). U veličanstvenom himnu apostol Pavao piše da je Bog čovjeku od samog početka namijenio spasenje i vječnu radost. U Kristu je ispunio svoj naum i njemu smo mi postali ljubljena djeca Božja i baštiniци Duha. Današnji evanđeoski ulomak

(Mk 6, 7-13) nastavak je onoga prošlonedjeljnog. Isus šalje učenike da naviještaju evanđelje svemu svijetu. Šalje ih u paru i daje im upute kako se trebaju ponašati: ne brinuti za materijalno, ne navezivati se na uspjeh, neuspjeh, sigurnost, ne naviještati na silu i prihvatiti odbijanje. »Sloboda Isusovih glasnika mora se pokazati u njihovu siromaštvu. S istom slobodom kojom vrše svoju službu, oni primaju ponuđeni smještaj i prehranu, ne kao kruh koji se daje prosjacima, već kao hranu koju je radnik zavrijedio. 'Radnici' - tako Isus naziva svoje glasnike.« (Dietrich Bonhoeffer). ■

ŠESNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju (Jer 23, 1-6) slušamo kako Bog po proroku Jeremiji obećava da će se sâm pobrinuti za svoje ovce i poslati im pastira iz Davidova plemena koji će ujediniti njegovo stado i brinuti se o njemu. U tom obećanju prepoznajemo dolazak Isusa Krista. Za drugo čitanje imamo novi ulomak poslanice Efežanima (2, 13-18). U njemu apostol narodâ, Pavao, prikazuje Kristov križ kao sponu koja povezuje pogane i izraelski narod i ujedinjuje ih u jedan, novoizabrani Božji narod. U evanđeoskom ulomku (Mk 6, 30-34) slušamo kao se Isus brine o svojim apostolima i potiče ih na odmor, ali sâm prepoznaje bijedu ljudi koji ih slijede i njihovu žeđ za istinom pa prekida odmor i počinje ih poučavati. »Imajmo jasno na pameti da ključ svećeničke plodnosti leži u načinu na koji se odmaramo i osjećamo da se Gospodin ophodi s našim umorom. Kako je teško naučiti odmarati se! Tu je u igri naše pouzdanje i naše podsjećanje da smo također i mi ovce i da nam je potreban pastir koji će nam pomagati.« (papa Franjo). ■

SEDAMNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Čovjek Božji koji se spominje u prvom čitanju (2 Kr 4, 42-44) prorok je Elizej. Djelovao je u drugoj polovici 9. st. pr. Kr., odmah iza proroka Ilije. U ovom ulomku slušamo kako je Elizej čudesno nahranio mnoštvo ljudi. Taj čin označuje Božju ljubav prema ljudima i nagoviješta čudo koje će kasnije učiniti Isus. U još jednom ulomku iz poslanice Efežanima (4,1-6) apostol Pavao potiče kršćane Efeza da žive životom dostojnim imena koje nose i potiče ih na jedinstvo kojemu je izvor u Bogu. U evanđeoskom ulomku (Iv 6,

OSAMNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju (Izl 16, 2-4.12-15) slušamo kako Izraelci nakon izlaska iz Egipta prolaze pustinjom i prigovaraju Mojsiju i Aronu zbog toga što su gladni i žedni. Bog odgovara na njihove pritužbe i čudesno ih hrani. Time još jednom pokazuje svoju ljubav i brigu za narod. U novom ulomku iz poslanice Efežanima (Ef 4, 17) sveti Pavao opominje efeške kršćane da su dužni živjeti u skladu s kršćanskim naukom i poznavanjem Krista, a ne živjeti kao pogani. U evanđelju (Iv 6, 24-35) ove nedjelje slušamo nastavak prošlonedjeljnog evanđelja o čudesnom umanažanju kruha. Isus je svje-

stan da ga ljudi traže zbog čuda s kruhom i ribama. Pokušava im govoriti o važnosti vječnoga života i učiti ih da je on kruh života. Valja se staviti u kožu Mojsijevih, Aronovih i Isusovih sugovornika i razumjeti njihove poteškoće, koje su stvarne. Izraelci su imali sve razloge da mrmrljaju: "Kakav nam to život dajete da ga živimo u pustinji? Isplati li se to? Nije li nam bilo bolje kad nam je bilo gore?" Tko može reći da su u krivu? Život u oskudici i bez izgleda u poboljšanje, život u potpunoj nesigurnosti! Ili možda ipak...? ■

DEVETNAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju (1 Kr 19, 4-8) slušamo kako je prorok Ilija oshrabren i želi odustati od svojega poslanja. Bog ga po anđelu čudesno hrani i šalje na brdo Horeb da izvrši poslanje koje mu je povjerio. U još jednom ulomku iz poslanice Efežanima (4, 30 – 5, 2) sveti Pavao poziva na nasljedovanje Boga po uzoru na Krista: dobrostojećiu, milosrđem, opraštanjem i ljubavlju. U evanđelju (Iv 6, 41-51) slušamo Isusov govor o daru vjere, koji vodi u vječni život. Hrana za vječni život jest njegovo tijelo, živi kruh. »Isus se izložio ljudskim pravilima igre, ali ih ne prihvaća. To su pravila nasilja koja održavaju na životu začarani krug nasilja i protunasilja. Isus tu ljudsku moć, pa i nepravdu, ne želi nadvladati božanskom moći. Tada bi doduše pobijedio, ali ništa i nikoga ne bi spasio ni otkupio. A budući da se odriče moći, propada pod kotačima sile i nasilja. No smrt nije ono zadnje. U uskrsnuću nadvladava ne samo smrt nego i krug nasilnoga zla.« (Bernard Körner). ■

DVADESET I PRVA NEDJELJA KROZ GODINU

Za starozavjetno čitanje ove nedjelje imamo ulomak iz Knjige o Jošui (24, 1-2a.15-17.18b) u kojem nam sveti pisac prikazuje Jošuu kako poziva izraelski narod na obnovu Saveza prije ulaska u Obećanu zemlju. Izraelci biraju hoditi s Bogom, koji ih je izbavio iz egipatskog ropstva. U novozavjetnom čitanju nastavljamo slušati ulomak iz poslanice Efežanima (5, 21-32) u kojem apostol Pavao poziva supružnike da životom u uzajamnom darivanju i podložnosti zrcale jedinstvo i pripadnost Kristu, čiju ljubav prema Crkvi treba oslikavati i ženidbeno zajedništvo. U evanđelju (Iv 6, 60-69) slušamo kako je Kristov govor o kruhu života mnogim ondašnjim slušateljima bio tvrd i neprivlačan. Ipak, Otac nebeski samo po njemu daje spasenje. Možemo li i mi danas s Petrom iskreno priznati: »Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!« »Ne možemo držati da ćemo mi sebi naći bolji smisao od Boga koji nas je stvorio, ili da ćemo postaviti sebi neki pametniji cilj. Baš suprotno, približiti se Bogu i živjeti s Bogom znači ostvarivati sebe.« (Alfonso Milagro) ■

DVADESET I DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

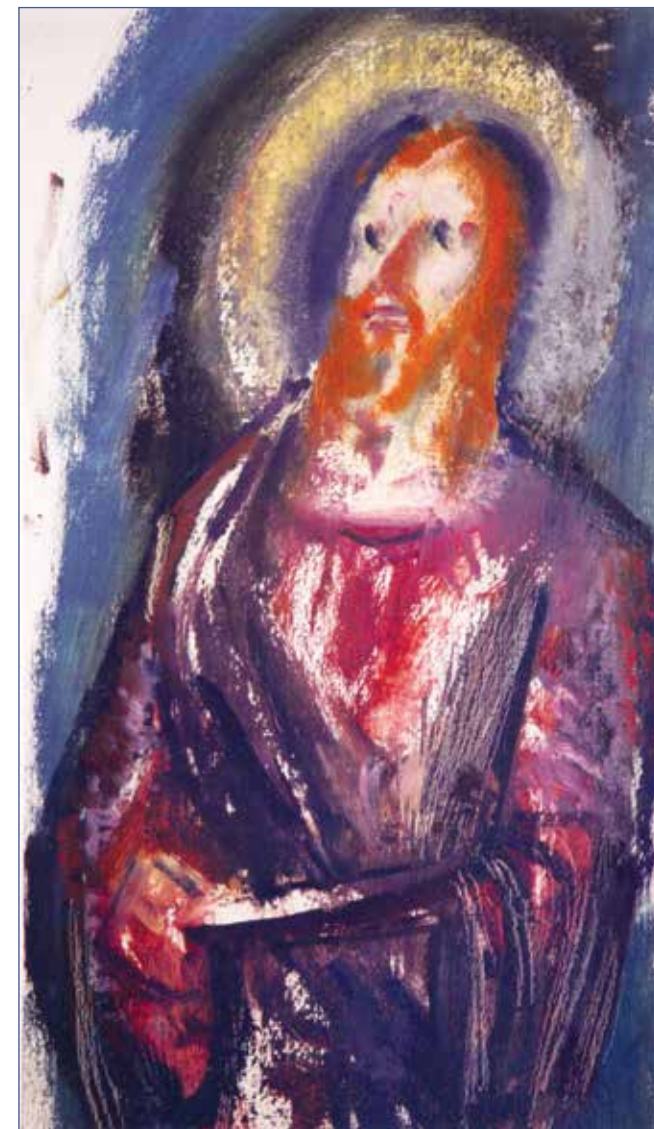
U prvom čitanju iz Knjige Ponovljenog zakona (4, 1-2.6-8) slušamo kako Mojsije poziva Izraelce na obdržavanje zapovijedi koje im je Bog dao i koje su jedini ispravan put za ispunjen život. Za novozavjetno čitanje imamo ulomak iz Jakovljeve poslanice (1, 17–18.21b-22.27) u kojoj apostol Jakov poziva kršćane na zahvalno slušanje Božje riječi, koje treba uroditi djelima ljubavi. U evanđelju (Mk 7, 1-8.14-15.21-23) slušamo Isusa koji nas poziva na čišćenje srca jer samo čisto srce, a ne izvanjsko obdržavanje vjerskih propisa, jamči ispravan život. »Ako se niječu i ne priznaju prava Boga nad čovjekom, ne vidi se na čemu se može temeljiti poštovanje ljudskih prava. Kao posljedica toga pomalo se gubi osjećaj dužnosti prema ljudima, a često i potpuno iščezne. Nemojmo biti utopisti i očekivati da se može ostvariti pravda prema čovjeku ako ne radimo na pravdi prema Bogu.« (Alfonso Milagro) ■

DVADESET I TREĆA NEDJELJA KROZ GODINU

U prvom čitanju iz Knjige proroka Izaije (35, 4-7a) prorok naviješta kako će Bog iscijeliti svoj narod i preobraziti zemlju. Onima koji su proživjeli strahote neprijateljskog tlačenja sada se naviješta riječ utjehe koja ih poziva da budu hrabri jer će im Bog priteći u pomoć. Božji dolazak kažnjava krivce, a nagrađuje nevine. U drugom čitanju slušamo novi ulomak iz Jakovljeve poslanice (2, 1-5) u kojoj apostol Jakov upozorava kršćane da ne smiju biti pristrani i cijeniti više bogataše nego siromahe. U evanđelju (Mk 7, 31-37) slušamo kako Isus ostvaruje Izaijino proroštvo ozdravljajući nijemog čovjeka i tako pokazuje da je s njim započelo novo doba Božjeg hoda s ljudskim rodom. »Bog se ne objavljuje, nego poniznima, samo ponizne oči mogu njega ugledati. Svaka samodostatnost, oholost i umišljenost ne samo da nas ne približava nego nas od njega udaljuje.« (Alfonso Milagro) ■

DVADESETA NEDJELJA KROZ GODINU

Za starozavjetno čitanje ove nedjelje imamo ulomak iz Knjige Mudrih Izreka (9, 1-6) u kojemu nam pisac (vjeruje se da je to kralj Salomon) poručuje da Bog nas ljude ne ostavlja u neznanju, već nas želi poučiti mnogočemu. Zato nam je darovao mudrost. Znamo li mi danas što ćemo s tim darom? Za novozavjetno čitanje imamo novi ulomak iz poslanice Efežanima (5, 15-20) u kojem nas apostol Pavao potiče na razmišljanje o načinu na koji živimo. Je li takav život po volji Božjoj? U evanđelju (Iv 6, 51-58) slušamo nastavak Isusova govora o kruhu života. Tko ne blaguje tijelo Kristovo i ne pije njegovu krv, nema života u sebi. Blagovanje tijela Kristova uvjet je spasenja! »U kruhu smo upoznali sredstvo ljudskog zajedništva, zbog kruha koji se zajednički lomi. U kruhu smo upoznali sliku veličine rada, zbog kruha koji se zarađuje u znoju lica. U kruhu smo upoznali bitni smisao milosrđa, zbog kruha koji se dijeli u času bijede. Nema ništa slično podijeljenom kruhu.« (Antoine de Saint-Exupéry) ■

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Biskupski ordinarijat, Požega

GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević

UREDNIČKI KOLEGIJ: Ivica Žuljević, Ljiljana Marić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR: Marijana Čorluka • GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Koščak

TISAK: Denona, Zagreb • ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: pbzajednistvo@gmail.com

Petar Marčinović, član Nogometnog kluba BSK iz Buka

»Nikad ne zaboravi zahvaliti Bogu što ti je dao život«

Piše Vesna Milković

Nogomet je kao život, nikad ne znaš što te čeka. Ipak, nikad ne zaboravi zahvaliti Bogu što ti je dao taj život te zdrave ruke i noge kako bi mogao trčati za loptom – riječi su ovo Petra Marčinovića, maturanta požeške Katoličke gimnazije i člana Nogometnog kluba BSK iz Buka.

U samo dvije rečenice on je objasnio što mu je najvažnije u životu: Bog i nogomet!

Petar je iz Resnika, sela nadomak Pleternice, a već odmalena pokazivao je veliki interes za popularnu 'bubamaru'. Otac ga je zbog toga kao sedmogodišnjaka poslao u školu nogometa u Veliku. Počeo je igrati za tamošnji "Kamen Ingrad", no kako je Velika prilično udaljena od Resnika, Petar se vratio kući i počeo trenirati za pleterničku "Slaviju".

– U "Slaviji" sam, pod vodstvom trenera Petra Čuljka, naučio prve prave nogometne

korake. On je od nas nastojao napraviti ponajprije ljude, a tek onda igrače. Tamo sam ostao do loma ruke u sedmom razredu. Baš u to vrijeme počelo se događati nešto čudno sa mnom. I prije sam redovito, od 3. razreda osnovne škole, ministrirao u župi, no sada sam to počeo činiti redovitije i revnije. Počela se buditi druga želja u meni. Više nisam htio biti slavan nogometaš, već sam počeo razmišljati o svećeničkom pozivu. Prvi korak k tomu bio je razgovor sa župnikom Slavkom Starčevićem koji me uputio u požeški Kolegij – prisjetio se Petar.

Nogomet je samo igra, važna su prijateljstva

Savjet župnika Petar je prihvatio. Upisao je Katoličku gimnaziju i 'nastanio' se u Kolegiju. Istovremeno se odlučio vratiti i u svoj seoski klub BSK iz Buka jer, ponovio je, odrekao se sna o velikoj profesionalnoj karijeri nogometaša, ali se nije mogao odreći nogometa. U BSK-u igra već pet godina.

– Ponosan sam što mogu biti dio takvog kolektiva. Uostalom, naš klub je već treću godinu zaredom među tri prve ekipe u Prvoj županijskoj nogometnoj ligi, što

je veliki uspjeh za ovako malo mjesto. No tomu se ne treba čuditi jer smo poput jedne velike obitelji u kojoj su svi kao jedno. U zadnje dvije godine dva puta smo bili drugi, ali ponekad je potrebno i izgubiti jer se samo tako postaje čovjekom, samo tako se uči cijeniti pobjedu. Konačno, nogomet je ipak samo igra i baš tako ga treba shvatiti. Važno je druženje i stvaranje novih prijateljstava i baš zbog toga mi je drago što sam nogometaš - istaknuo je Petar. Dodao je kako idola među današnjim poznatim nogometašima nema jer profesionalni nogometaši uglavnom igraju za novac, a on zato što ga voli.

Primjer mlađim učenicima

Iako je nogomet važan dio njegova života, Petar kaže kako je isto tako njegova velika ljubav i gluma kojoj se posvećuje u školi. Usprkos nogometu i glumi, većinu vremena ipak provodi u Kolegiju družeći se s ostalim sjemeništarcima, ali još više u molitvi i odlascima na svetu misu.

– Na misu odlazim svaki dan te pokušavam biti primjer mlađim učenicima naše škole. Nedjeljna misa je nešto posebno, to je ipak Dan Gospodnji i propustiti misu nedjeljom, zbog bilo koje druge obaveze, bio bi u mojim mislima veliki grijeh, pogotovo radi toga što u današnje vrijeme nedjeljom imamo po tri mise. Uostalom, meni je svaka nedjelja prilika i da se zahvalim Bogu za cijeli protekli tjedan. U četiri godine boravka u požeškom Kolegiju proširio sam svoje vidike, ali sam odlučio staviti Boga na prvo mjesto: "Kad nam je Bog na prvom mjestu, onda je sve ostalo na svome mjestu." I doista, dogodilo mi se to da sam imao vremena za nogomet, za školu, za glumu. Sve svoje talente, zdravlje, obitelj i sve svoje uspjehe dugujem Bogu. Mislim da svi trebaju tako razmišljati i Bogu neprestano zahvaljivati kroz molitve, mise i svoje ponašanje – zaključio je Petar.

Kada govori o daljnjim planovima, Petar je jasan: želi upisati Bogoslovni fakultet i postati svećenik, no od nogometa ne misli odustati. Najveći mu je san zaigrati za Hrvatsku svećeničku reprezentaciju.

Biskupova krštenja u obiteljima s brojnom djecom

U Srednjem Lipovcu kršetna Rebecca Čikardić

Utorak 30. lipnja biskup Antun Škvorčević pohodio je Srednji Lipovac i u crkvi sv. Josipa predvodio euharistijsko slavlje tijekom kojega je krstio Rebeccu, šesto dijete u obitelji Vlade i Anite Čikardić. Poslije pozdrava župnika Gorana Mitrovića biskup je protumačio brojnim vjericima veličinu događaja rođenja jednog djeteta, napose u hrvatskom populacijski teško osiromašenom društvu te roditeljima Čikardić izrazio poštovanje i zahvalnost zbog prihvatanja dara života šestog djeteta.

U homiliji podsjetio je na dragocjenost ljudskog bića te dostojanstvo roditelja u njihovu sustvaralaštvu s Bogom u rađanju novog čovjeka te zapostavljenost te činjenice u suvremenoj potrošačkoj kulturi. Na temelju naviještenog ulomka o Sodomi i Gomori iz Knjige Postanka progovorio je o moralnoj dimenziji ljudskoga postojanja, napose braka i obitelji, istaknuvši kako civilizacije u kojima su one razorene nemaju budućnosti. Podsjetio je na neke moćne civilizacije poput rimske koje su nestale izgubivši bitku na moralnoj razini. Ukazao je na to da u Hrvatskoj na razne načine progovaraju ideologije protivne ljudskoj naravi čija su žrtva, među ostalim, brak i obitelj, svodeći čovjeka na modele proizvedene u određenim krugovima za vlastite ciljeve. Istaknuo je kako ljubav povezana sa žrtvom u braku i na svim drugim razinama života donosi preobrazbu i pobjedu, a sebičnost razaranje i nestanak. Zahvalio je obitelji Čikardić što nije podlegla napasti ponašati se po općem protuživotnom površnom i sebičnom mentalitetu, nego je posvjedočila kako su joj brak i brojna djeca u obitelji prva vrijednost nakon Boga u koju ulaže svoju ljubav i žrtvu.

Pri koncu misnoga slavlja biskup je čestitao roditeljima Čikardić na krsno preporođenom djetetu te zahvalio svima koji su svojim sudjelovanjem na svetoj misi posvjedočili kako poštuju i podupiru obitelj koja se opredjeljuje za brojnu djecu.

Krštenje sedmog djeteta obitelji Vujica u Gornjim Bogićevcima

Biskup Antun Škvorčević pohodio je 2. srpnja Župu Duha Svetoga u Gornjim Bogićevcima te u župnoj crkvi predvodio slavlje krštenja Andrije, sedmog djeteta u obitelji Roberta i Sanje Vujice.

U homiliji biskup je upozorio na određenu prijetvornost i kontradiktornost hrvatskoga društva u odnosu prema braku i obitelji te rađanju djece. Ono na različitim razinama verbalno ukazuje na populacijski slom, koji je u tijeku, pojačan najnovijim iseljavanjem mladih ljudi zbog nemogućnosti pronalaska zaposlenja, a s druge strane propagira hedonizam koji onesposobljuje mlade za ulazak u brak i za nošenje s poteškoćama povezanih s rađanjem djece; zakonski dopušta abortus, ubijanja nerođene djece, zauzima se za moralno upitne metode umjetne oplodnje pod krinkom brige za što brojnija rađanja, a ozakonjenjem istospolnih zajednica relativizira prirodni brak između muškarca i žene te tako očituje nevjerodostojnost govora o brizi za budućnost domovine.

Istaknuo je kako nam naviješteni ulomak iz Knjige Postanka daje svjetlo i ohrabrenje za izlazak iz toga stanja. Abraham u stotoj godini života dobiva dijete te svjedoči kako je Bog i u ljudski nemogućim i teškim okolnostima zauzet za život i pronalazi suradnike s kojima ostvaruje svoj naum. Dodao je kako je potresno da Bog koji je na strani života traži od Abrahama da mu žrtvuje svoga sina. Time Bog podsjeća da je život njegovo, a ne ljudsko vlasništvo, da ne dolazi iz ljudskih, nego njegovih mogućnosti i da ga treba primiti s vjerom te je poziv Abrahamu da mu žrtvuje sina samo kušnja u kojoj će Praotac posvjedočiti upravo taj pristup životu, a Bog obznanimi da ne želi žrtvovanog čovjeka, nego da će se on u Sinu svome žrtvovati za ljude i njihovo puno ostvarenje. Spomenuo je kako obitelj Vujica svojim opredjeljenjem za život svjedoči da joj mjericu ponašanja nije nametnuta ljudska ideologija, hedonizam, sigurnost koju joj daje gospodarsko ili neka drugo stanje, nego abrahamska oslonjenost na Boga povezana sa žrtvom i ljubavlju.

Obitelj Mudri-Brežni krstila peto dijete

U župnoj crkvi sv. Luke Evanđelista u Novskoj biskup Antun Škvorčević predvodio je 2. lipnja večernje euharistijsko slavlje i krstio Marina, peto dijete u obitelji Anđelka i Gordane Mudri-Brežni. Pozdravljajući vjernike, biskup je spomenuo kako je došao u Novsku čestitati roditeljima Mudri-Brežni na njihovu petom djetetu, zahvaliti im za žrtvu i ljubav koju su posvjedočili te izraziti poštovanje na suradničtvu s Bogom u rađanju novog čovjeka.

U homiliji biskup je na Tobijinu primjeru iz prvoga liturgijskog čitanja progovorio o vjernosti Bogu i onda kada ona donosi trpljenje i prezir okoline. Ukazao je na površnost suvremenoga hedonističkog mentaliteta i prazninu u kojoj on ostavlja ljude te na snagu opredjeljenja za vrijednosti života koje se uvijek ostvaruju kroz žrtvu te donose ispunjenje i smisao.

Pohvalio je supružnike Mudri-Brežni što vjerni ispravno oblikovanoj savjesti nastoje živjeti bračnu vjernost i opredjeljenje za žrtvu ljubavi u prihvaćanju brojne djece, unatoč podsmijehu onih koji slijede put sebičnosti. Kazao je da oni na svoj način ostvaruju Isusovo načelo iz današnjeg evanđelja: „Dajte caru carevo, a Bogu Božje“. Protumačio je da Isus, polazeći od careve slike na kovanom novcu, opravdava davanje poreza caru, a polazeći od činjenice da je čovjek slika Božja, poziva da on bude trajno povjeren njemu i da roditelji to čine po vjernosti u braku i opredjeljenjem za brojnu djecu. Naglasio je da će se to dogoditi i s malim Marinom u svetom krštenju u kojem će ga Isus primiti kao svoga, snagom Duha očistiti na njemu sve ono što je ranjeno zlom i smrću, uzdići ga u zajedništvo božanskog života. Poželio je roditeljima da ostanu hrabri i ponosni na putu vjernosti Bogu i životu.

Zahvalio je svima koji s poštovanjem susreću obitelji s brojnom djecom, a župniku Milanu Vidakoviću za sve ono što redovito sa svojim suradnicima čini u župi kako bi ona bila živa dio Božjeg naroda Požeške biskupije.

Papa je pokazao da mu je stalo do svakog čovjeka

Među mnoštvom vjernika u Sarajevu, na susretu s papom Franjom nedavno je bio i Petar.

– Najbolji dio susreta s papom Franjom u Sarajevu bio mi je kada je papa zastao i poljubio malog dječaka. Time je pokazao da mu je stalo do svakog čovjeka, bez obzira na dob i spol. Jako mi je drago što mogu živjeti u vremenu jednoga takvog pape koji je otvoren za sve ljude. Upravo to daje mi nadu za svećeništvo – kazao je Petar Marčinović.

»Bio je to poziv jer nema tužnijih mjesta nego što su crkve bez ljudi«

Piše: Vesna Milković

Nema tužnijih mjesta na svijetu nego što su crkve bez ljudi – mišljenje je ovo pakračkog novinara Marija Baraća s kojim će se mnogi složiti, osobito vjernici. Razmišljajući na ovakav način, Mario, koji je oduvijek bio vjernik, odlučio je pokušati 'vratiti' ljude u prekrasnu malu kapelicu sv.Ivana Nepomuka u središtu Pakraca u koju nitko godinama nije zalazio. Naime, ratna oštećenja izvana sanirana su 2004. godine, ali se na tome stalo. Unutrašnjost je skupljala prašinu. Početkom godine ravnateljica Muzeja Jelena Hihlik u Pakračkom listu je o tome objavila kolumnu.

-Mi danas živimo u potrošačkom društvu i ljudi svakodnevno radije idu u jednu drugu 'crkvu' koja se nalazi kraj ove, u Komercijalnu banku, a ne zanima ih što kapelica stoji zatvorena. Kao čovjeka i vjernika već me dugo smetalo što se ona ne koristi, ali nekako se nisam odvažio nešto pokrenuti. Tada se kolumna 'poklopila' s mojim razmišljanjima i u dogovoru sa župnikom odlučio sam ju urediti. U to vrijeme sam već bio nezaposlen, ali nisam želio biti besposlen i prihvatio sam se posla – kazao je Mario.

Od početka ožujka pa u sljedeća dva mjeseca kapelica je bila njegov drugi dom. Radio je često od 9 ujutro do 8 sati navečer. U dvije radne akcije malo su mu pomogli članovi Povijesnog društva i RK "Lipa". -Dva tjedna sam samo gutao prašinu. Pometem, a ona padne natrag. Izgledalo je to kao besmislena borba s prašinom. Trebalo je potom iznijeti klupe van i brusiti ih, pa urediti pod, obojiti što se smjelo, očistiti oltar...čistio sam ga četkicom za zube...- prisjetio se Mario. U tom poslu imao je punu potporu supruge Marije i djece Marka, Marite i Vilima koji su nerijetko, kad bi se Marija vratila s posla, dolazili u kapelicu pomagati. Također, u odluci su ga podpirali i roditelji. -Dolazila je i masa ljudi vidjeti što radim, a većina mi je postavljala tri osnovna pitanja: Zašto to radim? Za koga? I za koliko novaca radim?

Kod nekih sam osjetio i podsmjeh u stilu 'nezaposlen je i bilo bi bolje da vodi brigu o svojoj djeci', no meni je to jednostavno trebalo. To je bio poziv! Prvi dan, kad sam došao u kapelicu, najprije sam očistio mjesto gdje mogu sjesti i pomolio se. Jasno mi je da to neki ljudi ne mogu razumjeti, ali mi nije jasno da ni ne pokušavaju – kazao je Mario.

Kapelica sv.Ivana Nepomuka sada je uređena. U njoj ima mjesta za tridesetak ljudi, a kako je akustična, pogodno je mjesto i za održavanje koncerata. -Mnogi su ljudi skloni kritiziranju, od toga kako je negdje nepokošena trava pa nadalje, umjesto da se zapitaju:što mogu ja napraviti za sredinu u kojoj živim? Ja sam, evo, napravio – ističe Mario nadajući se da će uskoro biti i otvorena te da će se u njoj služiti misno slavlje.

MIRKO TOMAIĆ, UMJETNIK IZ LUKAČA

Ovjekovječio bol ranjenih zvonika

Piše i snimila: Višnja Mikić

U mirnoj ulici sela Lukača, nedaleko od zvonika župne crkve sv. Luke, s obitelji živi, slika, crta i izrađuje skulpture skromni i nadareni umjetnik Mirko Tomaić. Život ga je iz rodnog Lipovlja kod Otočca donio u Lukač, ali u srcu je ponio i kutak zavičaja.

Tomaić se likovnim stvaranjem bavi preko trideset godina. Bio je član Likovnog udruženja „Grupe 69“ u Zagrebu, kasnije je član LIK-a „Nikola Trick“ u Virovitici. Jedno vrijeme učio je crtanje u Likovnom centru u Zagrebu. Objavio je tri mape crteža, ali svi crteži, slike i skulpture svjedoče o širokom rasponu likovnih interesa, a način oblikovanja otkriva iskusnu i sigurnu autorovu osobu. Glavninu opusa čine mrtva priroda, krajolici i portreti. Crteži su mu uglavnom rađeni olovkom ili tušem, a slikarski opus čine pasteli.

Posebnost su crtačkog opusa Mirka Tomaića kadrovi, odabiri motiva i rezovi.

-Nisam birao raskošne motive, nego skromne, ali uvijek prisutne u životu: mlinice, kameni most, stare zgrade, bolnicu, crkvu, kapelu... Sve je to prožeto snažnom prisutnošću života. Htio sam da crtež progovori o ljubavi tvorca prema gradu, rijeci Gacki – mojoj oazi djetinjstva. Međutim, slikao sam i crkve, odnosno kapele uništene ljudskom mržnjom i velikosrpskom agresijom. Želio sam ovjekovječiti tu bol ranjenih zvonika iz kojih se tada nije čuo „Pozdrav Gospi“.

Rado slikam kulturnu baštinu i životni prostor virovitičkog kraja - objašnjava Mirko.

Među ostalim ovjekovječio je i zaustavio vrijeme nekoli-ko puta na virovitičkoj crkvi sv. Roka. -Naslikao sam i župnu crkvu sv. Luke u Lukaču i naš župni dvor pa su oni u suradnji s našim župnikom, s kojim se rado susrećem i razgovaram, našli mjesto na župnom kalendaru za ovu godinu - objašnjava slikar.

Njegova supruga Zorica pak voli izrađivati jaslice i to od prirodnih materijala te na taj način obogatiti obiteljski Božić. -Svi znamo da je molitva razgovor s Bogom i da je takav razgovor važan i kada nam je dobro i kada nam je teško, pa i kada radimo. Zato prije hvatanja kista želim biti u ozračju molitve pa Duh Sveti nadahnjuje moje misli i maštu. Dok slikam crkvu, razmišljam koliko je vjernika prošlo kroz nju, primalo sakramente, kolika desetljeća i stoljeća su upravo tu primali utjehu i snagu za život. Kada bih slikao zvonik, koji je u ratu uništila ljudska ruka i zloča, odmah molim Boga oprost za takve ljude i neprijatelje vjere. Pomolim se i za duše naših poginulih hrvatskih branitelja i pomislim kako su možda baš braneci crkvu darovali domovini život, ali živa crkva zato danas moli za njih jer ljubav pobjeđuje mržnju i zlo. Tako radim i slikam moleći ili molim slikajući - kazuje Mirko.